

เรือสำราญอาจกลายเป็นเรือมรณะ เพื่อเข้าไปพัวพันกับคดีลึกลับตัว!

DONGUARD

ปริศนา หังดอนการ์ด

ตอน ความลับในเรือสำราญ

Story & Art : Pakkie Davie

บทนำ

ชินชรีเป็นเมืองท่าที่ใหญ่ที่สุดของสาธารณรัฐคริสต์ไฮร์และเป็นแหล่งเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ บรรดานักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกเดินทางมายังหาดทรายขาวสะอาดทอดยาวจดขอบฟ้าทิศตะวันออกของเมืองท่าแห่งนี้ มีชาวคริสต์ไฮร์จำนวนไม่น้อยที่ตัดสินใจย้ายที่พักอาศัยมายังเมืองท่าเพื่อเริ่มต้นสร้างฐานะและกิจการร้านค้าริมทะเล

อดีตคุณนายเลมเบอสท์ หรือพันยา เครตต์ เองก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้น ซึ่งพยายามสร้างเนื้อสร้างตัว หล่อรวมหุ้นกับพี่ชายช่วยกันเปิดภัตตาคารหน้าหาดพุลนเกล็ดตลอดระยะเวลาหกปีที่ผ่านมา

กิจการของสองพี่น้องค่อยๆ เติบโต จนกลายเป็นร้านอาหารที่มีชื่อเสียง มีสาขามากมายปรากฏทั่วทุกมุมเมืองชินชรี บรรดาชาวบ้านในละแวกต่างรู้จักดี มีนักท่องเที่ยวจำนวนไม่น้อยอุดหนุนร้านของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง เหล่าพนักงานจึงแทบไม่เคยมีวันหยุดพัก

พันยากลายเป็นผู้หญิงเข้มแข็งที่สร้างเนื้อสร้างตัวด้วยน้ำพักน้ำแรง

ของตน นานหลายปีแล้วที่นางตัดขาดจากสังคมในเมืองหลวง ไม่เคยได้รับข่าวคราวใดๆ เกี่ยวกับสามีอีกเลย นับตั้งแต่ย้ายออกจากบ้านเลขที่สิบหกบนถนนชิพมาน

ที่จริง...พinyaเกือบลืมไปเสียแล้วว่าตนเคยใช้ชีวิตในเมืองหลวง แต่งงานกับชายหนุ่มผู้มีหน้าที่การงานมั่นคง เป็นที่เชิดหน้าชูตาในสังคม นางทิ้งความทรงจำทุกอย่างไว้เบื้องหลัง เริ่มต้นชีวิตใหม่ในเมืองท่าชินซูรี ไม่เคยสนใจสิ่งที่ตนทิ้งไว้ในเมืองหลวงอีก นอกเสียจากสิ่งสำคัญเพียงสิ่งเดียวที่นางยังคงเฝ้าหวงหาตลอดมา

ลูกชายของพinya...

ริคโทเฟน เลมเบอส์...ทั้งสองไม่ได้พบกันอีกเลยตั้งแต่วันที่นางตัดสินใจแยกตัวจากครอบครัวเลมเบอส์ พinyaไม่เคยกลับเข้าไปในเมืองหลวง และริคก็ไม่เคยเดินทางไปเยี่ยมแม่ในเมืองท่า

เด็กนั้นไม่ได้สนใจแม่ตัวเองเลยสักนิด รู้ไหมว่าเขาเดินทางไปพักร้อนในชินซูรีทุกปี แต่แทนที่จะเยี่ยมพinya กลับใช้เวลาสูญเปล่าไปกับพวกเพื่อนในแก๊งอันธพาล...เพื่อนข้างบ้านนินทาเสียงดังไม่เคยเกรงใจเจ้าของชื่อมานานหลายปี แต่เด็กหนุ่มก็ไม่เคยสนใจ เขาปล่อยให้คำซุบซิบดูถูกของเหล่าแม่บ้านลอยไปในสายลมทุกเย็น โดยไม่เคยคิดตอบโต้

แหงละ เขาไม่ยอมเสียเวลาสนทนากับบรรดาเพื่อนข้างบ้านที่แสนน่าเบื่อหรอก เพราะรู้ว่าในสายตาของผู้คนละแวกถนนชิพมานนั้น ตนก็เหมือนเด็กหัวโงกที่คอยสร้างวีรกรรมแย่ๆ ให้สังคมประณามจนเสื่อมเสียชื่อเสียงของคุณเลมเบอส์และวงศ์ตระกูล

แต่ใครจะรู้ว่าทุกเย็น หลังจากริคกลับบ้านที่บ้าน เดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น ทิ้งตัวลงบนโซฟานุ่ม...สิ่งที่เขาทำหลังจากนั้นคือการโทรศัพท์สนทนากับแม่

ไม่มีใครรู้หรอก แม้แต่คุณเลมเบอส์เองก็ไม่เคยสนใจเรื่องนี้เลยสักนิด

ริคมักสนทนากับมารดาเพียงลำพังในระยะเวลาสั้นๆ ก่อนอาหารเย็น

บางครั้งก็ใช้วิธีโอคออลสนทนาผ่านหน้าจอโทรศัพท์ และเห็นใบหน้าของทั้งสองฝ่ายได้อย่างชัดเจน

พันยามีความสุขทุกครั้งที่ได้เห็นลูกชาย นางมองเห็นการเติบโตของเขา เห็นการเปลี่ยนแปลงนับตั้งแต่วันที่นางตัดสินใจเดินออกมาจากครอบครัว เลมเบอสท์ ถึงกระนั้นก็หวังว่าสักวันหนึ่งจะมีโอกาสได้พบลูกอีก ไม่ใช่เพียงเสียงหรือภาพที่เคลื่อนไหวบนหน้าจอสีเหลี่ยมเช่นนั้น หากแต่เป็นตัวตนจริงๆ ของลูกชายที่จับต้องได้

โชคดีที่ความหวังของนางกลายเป็นจริง หลังจากริคโทเฟ่นได้รับนามสกุลที่สอง ลูกชายของนางกลายเป็นเด็กหนุ่มผู้มีชื่อเสียงคับฟ้า ริคได้รับโอกาสพิเศษให้เดินทางมาเยี่ยมแม่และพักผ่อนในเมืองท่าชินซูรี่บ่อยขึ้น ทำให้ความสัมพันธ์ที่เคยห่างเหินกลับมาใกล้ชิดผูกพันยิ่งกว่าที่เคย

พันยาไม่ได้รู้สึกท้อใจของนางแต่กร้าวหรือมีเศษชิ้นส่วนใดขาดหายไป ชีวิตของนางสมบูรณ์แบบนับตั้งแต่วันที่เห็นลูกชายหน้าบ้าน นางได้ก่อร่างสูงนั้นอย่างอบอุ่น...จึงตระหนักดีว่าสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตไม่ใช่อะไรรึอื่นเลย นอกจากลูกชายคนเก่งคนนี้เพียงคนเดียว

นางมีความสุข...และความสุขนั้นก็ทำให้ผู้คนรอบตัวพลอยยิ้มอมยิ้มใจไปด้วย

“วันนี้รักจะแวะมาหาพวกเรานะพันยา รีบปิดร้านเถอะ” ชายร่างท้วมตัวโต ไร้หนวดเครารุงรังเดินมาหาน้องสาวหน้าเคาน์เตอร์พลางหันไปตะโกนลาเหล่าพนักงานในร้าน

“ฉันเพิ่งจัดการกับเงินเดือนของพนักงานทุกคนเสร็จนะอาเธอร์” พันยากล่าวพลางนับธนบัตรอีกครั้ง แล้วจึงวางเอาไว้ในเครื่องเก็บเงินสด “ฉันยังไม่รู้เลยว่าจะเตรียมตัวต้อนรับรักยังงัย”

เสียงเธอสั้น พุดรวเร็วความตื่นเต้นดีอกดีใจ อาเธอร์เห็นเช่นนั้นก็หัวเราะเสียงเบา

“นานๆ ที่เธอจะได้เจอลูกนี่จริงไหม”

พันยาสูดหายใจลึกๆ

“ฉันจะบอกให้แอนนาเตรียมอาหารเย็นเอาไว้ให้ริค ส่วนเธอก็รีบกลับบ้านเตรียมจัดปาร์ตี้ต้อนรับลูกเถอะ”

“ขอบคุณมากนะอาเธอร์ คืนนี้พี่คงว่างมาพบหลานใช่ไหม”

“แน่นอนสิ ฉันมีหลานแค่คนเดียวนี่นา”

“แล้วเซอร์เบ็ตกับไรอันล่ะ พี่คงไม่ทิ้งให้ลูกทำการบ้านอยู่ที่บ้านในคืนที่ริคมาเยี่ยมใช่ไหม”

“แน่นอนสิ ฉันจะพาพวกเขาไปที่บ้านของเธอคืนนี้”

“เยี่ยม!” พันย่าเบิกดวงตาสีน้ำตาลที่เปล่งประกายพลางยิ้มพรวน “ริคต้องดีใจมากแน่ๆ ที่ครั้งนี้พี่มีเวลาพาครอบครัวมาแนะนำให้เขารู้จัก”

อาเธอร์หัวเราะร่วนยินดี “เซอร์เบ็ตกับไรอันคงตื่นเต้นมาก เพราะสองคนนี้อายุากเจอนามสกุลที่สองใจจะขาด”

ว่าจบก็เดินออกจากร้าน ไทศัพท์บอกภรรยาให้เตรียมของฝากและอาหารสำหรับหลานชายทันที

ทุกครั้งที่ริคเดินทางมาเยี่ยมแม่ เขาจะกลายเป็นแขกผู้มีเกียรติที่สุดของตระกูลเครตต์ บ้านหลังเล็กบนถนนสายแคบๆ ใกล้หาดพุลนิกิลด์จะเต็มไปด้วยกลิ่นของขวัญมากมายและแสงไฟประดับตามรั้วและต้นไม้บริเวณสวนหน้าบ้าน จะมีเสียงกีตาร์คลอบรรยากาศเบาๆ ขณะที่อาเธอร์ร้องเพลงร่วมสมัยให้ริคโทรเฟนกับพันย่าฟัง ภายใต้กลิ่นหอมๆ ของอาหารเย็น

การต้อนรับอย่างอบอุ่นของพันย่ากับอาเธอร์นั้นยังเหมือนเคย... ริคโทรเฟนจะได้รับการต้อนรับอย่างดีที่สุดเท่าที่สองพี่น้องตระกูลเครตต์ทำได้

หลังจากปิดร้านแล้ว พันย่าก็รีบเดินทางกลับบ้านโดยไว สีหน้าของนางแจ่มใส ใบหน้าของหญิงวัยกลางคนแลดูเต่งตึงผิวดูดีตาทันทีที่ทราบว่าริคโทรเฟนเดินทางเข้ามาในเมืองท่าซินซูรี และกำลังจะมาถึงบ้านในไม่ช้า

นางรีบจัดบ้านให้เรียบร้อยสะอาดตา ตกแต่งเครื่องประดับตามจุดต่างๆ ขณะที่แอนนาก็เดินทางมาช่วยทำอาหารและจัดวางบนโต๊ะด้วยตัวสาวท่ามกลางแสงเทียนดูโรแมนติก

ส่วนเด็กหญิงและเด็กชายอายุราวๆ เจ็ดขวบสองคนนามว่า เซอร์เบ็ต

และไรอัน ต่างยื่นหน้าประตู่รั้ว ถือก่องของขวัญรอต้อนรับลูกพี่ลูกน้องด้วยความตื่นเต้นดีใจ ทางด้านอาเธอร์ก็ช่วยเลือกผ้าปูเตียงและจัดห้องนอนสีฟ้ากับน้ำเงินให้ริค อีกทั้งยังช่วยยกโทรทัศน์ขนาดยักษ์มาไว้ในห้องนอนชั่วคราวของเด็กหนุ่มด้วย

ทุกคนทำทุกอย่างเพื่อหลานรัก วันนี้จึงเป็นวันพิเศษที่ตระกูลเครตต์มีความสุขมากที่สุดในชีวิต

ไม่นานนักช่วงเวลาที่ยรอคอยก็มาถึง...รถแท็กซี่สีดำนั้นจอดริมถนนตรงกับสนามหญ้าหน้าบ้าน คนขับรถแท็กซี่เดินอ้อมมาเปิดประตูให้ลูกค้ายกระดับไวโอฟี ก่อนร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีดำของเด็กหนุ่มนามสกุลที่สองจะปรากฏ

ดวงตาสีเข้มและเรียวผมสีเข้มเจื่อน้ำตาลถอดแบบจากมารดาของเขา ทุกกระเป๋าดินว รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากบางทันทีที่เห็นพ้ายาและญาติของเขาพร้อมหน้าบ้าน

เด็กหนุ่มไม่ได้สนใจคนขับรถแท็กซี่ที่พยายามจะขอลายเซ็น หรือแม้กระทั่งสายตาของเพื่อนบ้านซึ่งออกมายืนมองนามสกุลที่สองไม่วางตาเขาริบสาวเท่าๆวๆ ข้ามสนามหญ้า ถลาเข้าโอบร่างมารดาด้วยความฉวิลหาสุดจิตสุดใจ

พ้ายาทอดลูกชายแนบแน่น น้ำตาลลอบเข้าด้วยความรู้สึกยินดีมากล้น

“ลูกกลับมาแล้ว”

“ครับ” ริคโทเฟ่นมองรอยยิ้มต้นตันของผู้เป็นแม่แล้วก็ใช้นิ้วปาดน้ำตาของนางเบาๆ ทุกคนหัวเราะร่าเริงและทักทายกัน จากนั้นก็ช่วยนำสัมภาระของเด็กหนุ่มเข้าไปในบ้าน ก่อนเริ่มรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน

“ริค นี่เซอร์เบ็ตกับไรอัน พวกเขาเป็นน้องของลูกนะ” พ้ายาแนะนำครอบครัวของอาเธอร์ให้ลูกชายรู้จัก เป็นครั้งแรกที่เด็กหนุ่มได้เจอลูกพี่ลูกน้องตัวเล็กๆ ตระกูลเครตต์ เขานั่งยองๆ ยิ้มยินดีให้สองพี่น้องที่วิ่งเข้ามาอกอดเขาพร้อมกัน

“ว่าไงเซอร์เบ็ต ไรอัน ฉันมีของฝากให้พวกเธอด้วย” ริคโทเฟ่นว่าจบก็หยิบกล่องช็อกโกแลตมาให้เด็กๆ ทั้งสอง พวกเขามองของฝากตาลุกวาว

พลงปรบมือแปะๆ ตีอกดีใจ ทำเอาผู้ใหญ่หัวเราะคิกคักไปด้วย

“นี่เป็นของขวัญจากฉันกับเซอร์เบ็ต” ไรอันส่งเสียงเจื้อยแจ้ว พยายามเขย่งเท้ายื่นสร้อยคอที่มีจี๋เป็นรูปเปลือกหอยให้เด็กหนุ่ม ริคโทเฟนรับไว้พร้อมกล่าวขอบคุณอย่างยินดี

เขาอยากหยุดช่วงเวลาดีๆ แบบนี้ไว้ตลอดไป ไม่อยากไปไหนหรือค้นคว้าค้นหาความจริงอะไรสักอย่างไปกว่าความสุขเล็กๆ ทางใจซึ่งได้รับจากครอบครัว... เด็กหนุ่มคิดพลงลูปสี่ระยะลูกพี่ลูกน้องด้วยความเอ็นดู

“ไรอันพูดถึงเธอทุกวัน” อาเธอร์บอก “เขาอยากเป็นนามสกุลที่สอง”

“ใช่ๆ ฉันอยากเป็นนามสกุลที่สอง”

“หนูก็อยากเป็นนามสกุลที่สอง” เซอร์เบ็ตยกมือกระโดดเหิงๆ มองริคโทเฟน

ทุกคนต่างเผยยิ้มและหัวเราะร่วนระหว่างกินสแต็กร้อนๆ

“เป็นอย่างไรบ้างริค พันย่าบอกฉันว่าเธอทำงานแทบตลอดเวลา”

“ทำนองนั้นครับ” ริคยกไหล่

เด็กหนุ่มเล่าเรื่องฐานะนามสกุลที่สองให้อาเธอร์กับแอนนาฟัง แต่ละคนพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ พวกเขารู้ดีว่างานของนามสกุลที่สองยุ่งยากกว่าคนอื่นอีกทั้งชื่อเสียงก็ทำให้ริคอาจไม่ได้พบกับความสุขที่แท้จริงอีกเลย เพราะเขากลายเป็นบุคคลสาธารณะไปแล้ว

ส่วนทางด้านอาเธอร์กับแอนนาก็เล่าให้ฟังว่าพวกตนเปิดพาร์ตเมนต์แห่งใหม่หน้าหาดพุลุนกิลดีให้นักท่องเที่ยวและชาวชินซูรีเช่า พวกเขาต้องการจะมอบกิจการร้านอาหารและแฟรนไชส์ทั้งหมดให้พันย่าเป็นผู้ดูแล แต่ปัญหามีอยู่ว่าพันย่าไม่สามารถดูแลกิจการคนเดียวได้ ทั้งสองจึงขอให้ริคซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวคอยจัดการ เด็กหนุ่มนั่งฟังพลงนึกตรองหน้าที่อันหนักอึ้งนั้น สักครู่ก็ตอบตกลงโดยง่าย

“เรื่องแค่นี้ผมรับผิดชอบได้ครับ” ได้ยินเช่นนั้นก็ทำให้ทุกฝ่ายโล่งใจ

อาหารเย็นจบลงด้วยความอบอุ่นและความสุขขึ้นบาน เมื่อครอบครัวของอาเธอร์กลับไปแล้ว ริคก็เก็บกวาดเช็ดถูบ้านแทนมารดา ก่อนชวนนาง

ไปเดินเล่นหน้าหาดยามค่ำคืนด้วยกันสองแม่ลูก ในครานั้นเองที่ริคได้รับฟังความรู้สึกที่แท้จริงของพันย่า ความรู้สึกที่มารดามีต่อเขา...

“แม่อยากให้คุณอยู่ที่นี้”

“แม้ก็รู้ว่าเป็นไปได้” เด็กหนุ่มสวนทันควัน เขาทอดตามองแสงจันทร์ นวลส่องกระทบผิวดลื่น เกิดเป็นริ้ววิบวับบนท้องทะเลสีหมึก กระแสลมเบาๆ พัดโชยพามาเม็ดทรายสู่ท้องทะเล “ทำไมแม่ไม่ย้ายมาอยู่กับผมล่ะ”

คำถามนั้นทำให้พันย่ายืนนิ่ง เธอเลียงไม่ตอบและยิ้มให้ลูกชายด้วยสีหน้าเห็นอกเห็นใจทั้งที่แววตาสันระริก ฉายแวแห่งความหวัง “ลูกก็รู้...”

“ทำไมพ่อกับแม่ถึงไม่อยู่ด้วยกัน” ริคไม่เคยถาม...ตลอดเวลาที่ผ่านมามานานหลายปี เขาไม่เคยได้รับคำตอบ “เป็นเพราะผมใช่ไหม”

“เปล่าเลยลูกรัก” มือเรียวบางลูบแก้มเย็นของเด็กหนุ่มอย่างแผ่วเบา ฝ่ามืออุ่นๆ นั้นทำให้ความรู้สึกบอบช้ำในใจของริคสลายไป “ไม่เกี่ยวกับลูก”

“ผมมันไม่เอาไหน เป็นเด็กนิสัยเสียที่สร้างปัญหาให้พ่อกับแม่...”

“ไม่เอาน่าริค อย่าพูดแบบนี้”

เด็กชายขบศีระขบขันเล็กน้อย ของมารดาก่อนโอบกายนางไว้แนบแน่น เขาไม่ยอมให้นางจากไปไหน...ไม่ยอมให้เห็นนางเดินหันหลังให้เขาอีก ภาพในอดีตซ้อนทับกับความรู้สึกเจ็บปวดที่กำลังถาโถมใส่อกจนเขาแทบจะหายใจไม่ออก

“ลูกเป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าครับ” ทว่าเสียงนั้นสั่นเครือจนมารดาต้องมองใบหน้าแดงก่ำของริค จู่ๆ น้ำตาอุ่นๆ ก็ไหลอาบแก้มที่แห้งผากมานานแสนนาน พันย่าอุทานเสียงหลง รีบลูบแผ่นหลังกว้างของเด็กหนุ่มเบาๆ “ผมแค่ดีใจ...ที่ได้เจอแม่อีกครั้ง”

“แม่รู้...แม่รู้” พันย่าตอบรับ จู่ๆ หล่นก็นึกสงสัย แม้จะรู้ว่าลูกชายคิดถึงนางมาก แตริคไม่เคยร้องไห้ให้เห็น นางจึงเชื่อว่าริคโทเฟ่นอาจมีปัญหาอัดอั้นตันใจ “ลูกเป็นอะไรหรือเปล่า บอกแม่ได้ไหม”

ริคโทเฟ่นมองแม่ด้วยดวงตาซ้ำ้แดงแล้วฝืนยิ้ม เขาแสสรั้งหัวเราะแผ่วๆ

ก่อนสายหน้า จากนั้นจึงชวนมารดาเดินไปตามถนนคลิฟฟอร์ด กลับสู่บ้าน
หลังเล็กอันแสนอบอุ่น

เด็กหนุ่มมองรูปภาพตามผนัง รูปเหล่านั้นคือริคโทเฟนในวัยเด็ก เขามองดูพัฒนาการของตัวเองและเรียกความทรงจำเก่าๆ กลับคืนมาทีละน้อย

ภาพถ่ายเหล่านั้นมีตั้งแตริคยังอยู่ในครรภ์มารดาจนกระทั่งลืมตาดูโลก...ตอนที่ริคยังเด็กมาก เขาดูเหมือนเด็กผู้หญิง ตากลมโตสวย น่ารักน่าชัง เขาเห็นรูปร่างที่ค่อยๆ พัฒนาไปเรื่อยๆ ภาพหนึ่งเป็นรูปเด็กชายยืนหันหน้า
หากล้องในชุดเทควันโด อีกภาพก็ถือไม้เบสบอลซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าตัวเอง
สองเท่าประจันหน้ากับคุณเลมเบอสท์ ภาพถัดไปคือภาพที่ริคชี้คอคุณเลมเบอสท์ขณะอาบน้ำร่วมกัน

ความทรงจำดีๆ เหล่านั้นช่างมีคุณค่ายิ่งนัก เด็กหนุ่มจดจ้องรายละเอียดของภาพถ่ายราวกับเป็นของมีค่ายิ่งกว่าชุมทองใดๆ ในโลกนี้ ริคมองสีหน้า
เปี่ยมสุขของคุณพ่อ รูปเก่าๆ ช่างมีความหมายกับเขาเสียเหลือเกิน รอยยิ้มแห่งความปลื้มปิติเผยออกมาบางๆ ก่อนเสียงของมารดาดังขึ้นเบื้องหลัง

“พ่ungsี้ลูกต้องรีบกลับเมืองหลวง แม่จะไปส่งลูกที่สนามบินนะ”

“ครับ”

“คืนนี้นอนหลับฝันดีนะลูก” ว่าจบก็กอดลูกชายพร้อมจูบแก้มอุ่นๆ
ก่อนมองริคโทเฟนเดินหายเข้าไปในห้องนอน

แม้ว่าพวกเขาได้ใช้เวลาด้วยกันเพียงน้อยนิด แต่ทุกวินาทีนั้นมีค่า
ยิ่งนัก

ริคโทเฟนรู้สึกพึงพอใจต่อสิ่งที่ได้รับตลอดช่วงเย็น มันคือความรัก
แท้จริงที่ไม่มีความรักอื่นใดในโลกทดแทนได้ เด็กหนุ่มพ่นลมหายใจเบาๆ
อย่างผ่อนคลาย ก่อนถอดชุดสูทซึ่งสวมมาตลอดทั้งวันนับตั้งแต่ทำงานในช่วง
เช้าและเดินทางมาหาแม่ในช่วงเย็น เขาล้มตัวลงนอนบนเตียง ความเหนื่อยล้า
ทำให้เด็กหนุ่มหลับไปทันที

ปัง ปัง!

“...”

ปัง ปัง!

“อ้ากกก!”

พินย่าลุกพรุดจากเตียง หอบหายใจถี่ๆ อย่างตื่นตระหนกเมื่อได้ยินเสียงร้องไหยหวน นางกวาดตามองรอบห้องที่มีดสนิทด้วยความระแวงระวังเสียงอะไรกัน

ตูป ตูป!

ฉึก! เพล้ง!

พินย่าสะดุ้งโหยง หันมองไปทางประตูอย่างประหวั่น มือเกร็งกำชายผ้าห่ม นัยน์ตาเปิดกว้างมองต้นเสียงด้วยความกังขา แล้วโน้มกายไปกดเปิดสวิตช์ไฟในห้อง ก่อนเหยียดกายลุกจากเตียง ตั้งใจจะเดินออกไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นภายนอกกันแน่ แต่แล้วในตอนนั้นเองเสียงขู่กรรโชกจากห้องโถงชั้นล่างก็ดังสะท้อนขึ้นมา

“อย่า!”

ฉึก! เพล้ง!

“อ้าก!”

พินย่าเบิกตา อุทานเสียงเบาทันทีที่ได้ยินเสียงการต่อสู้ หญิงวัยกลางคนหน้าถอดสีเมื่อนึกขึ้นได้ว่าวันนี้นางไม่ได้อยู่ในบ้านคนเดียว ทว่ามีแขกคนสำคัญที่สุดในชีวิตมาพักอยู่ในห้องถัดไป คิดได้เช่นนั้นพินย่าก็รีบเปิดประตู กระโจนลงบันไดด้วยความตกใจสุดขีด เกรงว่าอาจจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกชาย

“ริค! ริค!”

ทันทีที่ลงมาถึงห้องโถง สิ่งที่เห็นคือความละอะของเครื่องใช้ในบ้านที่ถูกทำลายจากการต่อสู้ เศษแก้วเศษแจกันเกลื่อนพื้น ผ้าม่านหลุดลุ่ย กระเจกหน้าต่างแตกร้าว และในตอนนั้นเอง...

บรี่ม!

เสียงระเบิดดังขึ้น แรงอัดทำให้พินย่าซึ่งยืนอยู่ในโถงทางเดินกระเด็น

กระทบกับราวบันไดจนร่างร่วงระบม เนื้อตัวเจ็บแปลบ กระตุกแทบหัก ร่างผอมบางร่วงลงบนพรมขณะไฟลุกฟุ้ง ลามเลียผ่านประตูห้องรับแขกที่พังทลายราบคาบ

ร่างของชายสองคนกระเด็นออกมาจากห้องนั่งเล่นกระทบกับประตูห้องครัวฝั่งตรงข้าม

พันท่าไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นนัก นางไม่มีเวลาแม้แต่จะสงสัยถึงสาเหตุของการต่อสู้และเหตุการณ์อันตรรายใดๆ ในบ้านหลังนี้ นางพยายามพุงตัวขณะสติเริ่มวูบหาย เลือดก็ไหลผ่านหน้าผากลงมาถึงดวงตาสีเข้ม นางเห็นภาพเคลื่อนไหวของลูกชายค่อยๆ ตะเกียกตะกายลุก

“ริค! ริค!”

หากแต่เจ้าของชื่อไม่ได้ยิน เขาไม่สนใจแม้กระทั่งไฟที่ลุกโชนท่วมผืนพรมล้อมรอบตัว คว้นไฟไหมงจนหายใจไม่ออก พันท่าสิ้นสันทานขณะมองลูกชายเงื้อมือตีสองเหนือศีรษะ

นางมองร่างในเปลวไฟนั้นตาไม่กะพริบ แล้ววินาทีถัดมา ริคโทเฟนก็ใช้มีดจ้วงลงบนร่างของเหยื่อที่บุกเข้ามาในบ้านอย่างไร้ความปราณี

จึก! จึก! จึก!

อีกมือก็ยึดคอเสื้อ กดร่างของศัตรูเอาไว้แนบพื้น

จึก! จึก! จึก!

“ริค ริค” ผู้เป็นแม่ยกมือปิดจมูก ตะเกียกตะกายเข้าไปหา

เลือดสาดเป็นทาง ทั้งมีดและร่างของริคชุ่มเลือด สีหน้านิ่งเรียบไร้อารมณ์ของเด็กหนุ่มทำให้พันท่าตกใจจนร่างชาวบ ไม่คาดคิดเลยว่าบุคคลเบื้องหน้าคือลูกชายของนางจริงๆ

“แค็ก แค็ก”

ริคโทเฟนทั้งมีดลงบนพื้นก่อนหันมองร่างของแม่ข้างราวบันได แล้วก็รีบเข้าไปช่วยพุงนางออกจากบ้านหลังเล็กซึ่งบัดนี้มีเปลวไฟลุกโชน

เพื่อนบ้านต่างรีบโทรศัพท์แจ้งพนักงานดับเพลิงโดยไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นในบ้านของพันท่า หลายคนเดินออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

วิคชอบเสียงต่ำ ดวงตาแน่วแน่นเพ่งมองผ่านเปลวไฟ ยังเห็นศพบนพื้นทางเดินบริเวณห้องโถง

“เกิดอะไรขึ้น!” พันยาถามอย่างตื่นตกใจ “ลูกเป็นอะไรหรือเปล่า วิค!”

มือเรียวยาวตรวจสอบเสื้อผ้าซึ่งเต็มไปด้วยเลือดของลูกชาย อีกฝ่ายก็มอมองหญิงวัยกลางคนก่อนพยุ่งนางขึ้นจากพื้นโดยไม่ตอบคำถามใดๆ ทั้งสิ้น

“เราต้องหนี”

“อะไรนะ”

“แม่...ไปอยู่กับผม”

พันยาเบิกตามองอีกฝ่ายด้วยความไม่เข้าใจ

“ไปอยู่กับผม” วิคกล่าวด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่นอีกครั้งขณะหลบ “มีคนตามล่าผมอยู่”

“ใคร...ใครตามล่าลูก” ได้ยินเช่นนั้นนางก็ยิ่งตื่นตระหนก ใบหน้าซีดขาวไถ่ดมขณะมองดูลูกชายหันซ้ายหันขวา กวาดตามองบรรดาเพื่อนบ้านอย่างระแวดระวัง

วิคโทเฟนไม่รอช้า รีบกระซอกอีกฝ่ายให้วิ่งไปตามทางเดินโดยไม่หันหลังกลับไปมองบ้านซึ่งเต็มไปด้วยเปลวไฟและควันโขมงด้านหลังอีก

“ลูกจะทำอะไร เกิดอะไรขึ้น”

“พวกเราจะไม่กลับมาที่นี่อีก” วิคบอก

“ทำไม! นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น!” ความวุ่นใจทำให้นางแทบสติแตก

วิคเห็นท่าทีของผู้เป็นแม่เช่นนั้นก็หันกลับมา สายตาเปลี่ยนไป แววตาเขาดูแข็งขึงมุ่งมั่นและน่าหวั่นเกรงอยู่ในที มือหยابนั้นกุมหัวไหล่ของมารดาเอาไว้ ก่อนกล่าวแทบเป็นเสียงกระซิบ

“มีคนพยายามฆ่าผม...และเขาอาจจะพยายามฆ่าวิคก็ด้วย”

“อะไรนะ”

วิค? พันยานิ่ง...วิคก็คือวิคโทเฟน และวิคโทเฟนก็คือลูกชายของนางที่ยืนอยู่เบื้องหน้า ณ ตอนนี้

เด็กหนุ่มนั่งเงียบไปครู่ใหญ่ เขาสูดหายใจลึกๆ ก่อนบอกความจริงในที่สุด

“ผมไม่ใช่ลูกชายของคุณ พันย่า” ในน้ำเสียงจริงจังนั้นแฝงด้วยความเจ็บปวดใจลึกๆ

คราวนี้ผู้เป็นแม่ได้แต่เบิกตาโพลง งุนงงกับคำตอบ

“ผมคือคนที่คริสตีย์ต้องการตัวมากที่สุด” เด็กหนุ่มกระซิบข้างใบหูของหญิงวัยกลางคน คำตอบนั้นทำให้หัวใจของเธอแทบจะหยุดเต้น “ผมคือฆาตกรต่อเนื่อง...เป็นคนที่มีความห้าวมากที่สุดของคริสตีย์ในตอนนี้”

1

อาบิลตัน เคิร์ก

เมืองกิวก้าได้ชื่อว่าเป็นเมืองที่ไม่เคยหลับใหลในดินแดนทางตอนเหนือของสาธารณรัฐครีตไซร์ เมืองคิวไลซ์แห่งนี้ห่างจากเคททามิรีไม่กี่สิบลไมล์เท่านั้น สถานเริงรมย์ตั้งอยู่ดาด้านทั่วทุกซอกทุกมุมถนน ตึกระฟ้าปรากฏหนาตา

ผู้คนต่างใช้เวลาช่วงเช้าในบริษัท และช่วงค่ำดื่มด่ำจัดปาร์ตี้ตามผับต่างๆ

ไม่เคยมียามใดที่แสงสว่างเจิดจ้าและความครึกครื้นจะจางหายไปจากเมืองกิวก้า...ไซเฟอร์ คุณท์ จึงเลือกเดินทางมายังสถานที่แห่งนี้เพียงลำพังกลางดึก

ชายร่างสูงโปร่งสวมชุดคลุมสีน้ำตาลซีดยาวจดข้อเท้าและหมวกควาบอยสีขาวยาวเดินจ้ำอ้าวข้ามถนนเฉอะแฉะ ลัดเลาะไปตามทางเดินสายยาวข้างตึกระฟ้า สายตาคมกริบซ่อนอยู่ใต้เงาปีกหมวก เขาสำรวจรอบๆ ถนนอย่างระแวดระวัง

สองข้างทางเต็มไปด้วยหนุ่มสาวในชุดท่องเที่ยวที่เตรียมพร้อมร่วมปาร์ตี้ในผับใกล้ๆ มีเสียงโห่ร้องครึกครื้นและเสียงเพลงแดนซ์ผสมกันจนฟังน่ำรำคาญมากกว่ารื่นหู

ไซเฟอร์เดินล้วงกระเป๋าเสื้อนอก ก้มหน้าก้มตาหลบหลีกผู้คนที่ยืนขวางทาง สาวเท้าเข้าไยยังชอยเล็ๆ ข้างอาคารแห่งหนึ่ง บริเวณนี้มีกลิ่นสาบของหนูและขยะเหม็นเน่า น้ำแฉะๆ เจ็นนองบนพื้น สกปรกดินตลบอบอวลจนแทบหายใจไม่ออก

“เงิน ขอเงินหน่อย”

ไซเฟอร์เพิกเฉยต่อเสียงแหบแห้งของบรรดาคนไร้บ้านที่ใช้ชอกหลีบแห้งนี้ซุกหัวนอน คนเหล่านี้ไม่ต่างจากขอทานที่หมายปองเพียงเหรียญหรือธนบัตรสักใบจากกระเป๋าตังค์ของผู้คนที่เดินผ่านไปมา

“เงิน อยากได้เงิน”

คนไร้บ้านที่นั่งข้างถังขยะยืนขึ้นก่อนเดินตามหลังไซเฟอร์ไม่ห่าง แต่เขาก็ไม่ได้สนใจ ยังคงเพ่งมองเพียงเส้นทางเบื้องหน้า มีแสงสว่างรำไรของหลอดไฟเก่าๆ ปรากฏเหนือบานประตูสี่เหลี่ยมใกล้ทางตัน บริเวณนี้เงียบมากปราศจากผู้คน มีเพียงเสียงกระหึ่มของเครื่องจักรและเสียงน้ำไหลผ่านท่อสกปรกด้านหลังอาคารเท่านั้น

ไซเฟอร์พ่นลมหายใจส่งไอสีขาวเบาๆ ลอยผ่านอากาศเย็นเฉียบ ดวงตาคมกริบได้หมวกปีกกว้างมองประตูสี่เหลี่ยมค่อยๆ เปิดกว้าง เผยให้เห็นร่างสูงของชายแปลกหน้าอีกคนในชุดโคตสีน้ำตาลและหมวกแก๊ป ทั้งสองจ้องจ้องมองกันตาไม่กะพริบ

ไซเฟอร์หยุดเดิน...

“สายัณห์สวัสดิ์” อีกฝ่ายทักด้วยน้ำเสียงลึกลับลึกลน

ไซเฟอร์เงียบ เขาเพ่งพินิจพิจารณาท่าทีของอีกฝ่ายนานนับนาที ก่อนชายผู้นั้นจะดึงตัวขึ้นมาคลุมศีรษะเอาไว้ พร้อมล้วงมือลงไปในกระเป๋า และก้มหน้าก้มตาเดินจั่วหัวผ่านไซเฟอร์ไปอย่างรวดเร็ว

หมอนี่ดูมีพิธี...ชายหนุ่มคิดพลางส่ายหน้า แล้วเดินขึ้นบันไดขั้นเล็กๆ

ไปหยุดยืนหน้าประตูสีเขียว เขาเคาะประตูสองครั้งเบาๆ พอให้คนในอาคารได้ยิน

“เงิน...มีเงินไหม” คนขอทานยังตามมาไม่เลิก กลิ่นตัวเหม็นเหม็นยิ่งกว่าซากศพ ทำเอาคนที่เผลอสุดตมต้องหันหน้าหนี สูดหายใจแล้วไซเฟอร์ก็ยอมหยิบเหรียญสี่ทองมาโยนใส่มือขอทานแปลกหน้าพร้อมโบกมือไล่ไปให้พ้นตาแล้วในตอนนั้นเองที่ช่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ บนประตูเปิดออก นัยน์ตาสีเทาของชายหนุ่มร่างใหญ่ผู้หนึ่งมองไซเฟอร์ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนเอ่ยเป็นรหัสด้วยเสียงแผ่วเบา

“ที่นี่ไม่ใช่ร้านขายสัตว์เลี้ยง”

“เพราะที่นี่ขายอะไรมากกว่านั้น”

“ขายอะไร”

“ของที่ทำกำไรให้คุณได้เป็นกอบเป็นกำ”

เมื่อได้ยินคำตอบนั้นแล้ว ชายร่างใหญ่ก็ทราบได้ทันทีว่าไซเฟอร์คือคนที่เขารออยู่ จึงเปิดประตูให้พร้อมกับตะคอกไล่ขอทานลงไปจากบันได ก่อนปิดประตูใส่หน้าเสียงดังปัง!

“หัวหน้ารอคุณอยู่”

ไซเฟอร์ได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้าน้อยๆ ขณะกวาดตามองห้องรับแขกภายใต้แสงไฟสลัวอ่อน เขาเห็นชายฉกรรจ์มากกว่าเจ็ดคนยืนพิงตู้กระจกหรือผนังตรงมุมห้อง และอีกสองคนนั่งอยู่บนโซฟานุ่มหน้าเตาผิง ทุกคนจับจ้องบุรุษแปลกหน้าซึ่งเดินเข้ามาด้วยความไม่ไว้วางใจ

รอยยิ้มผุดขึ้นบนริมฝีปากบางๆ ของไซเฟอร์ขณะที่เขาเดินตามชายร่างใหญ่ผ่านผ้าม่านสีแดงไปยังทางเดินแคบๆ ในอาคาร เขาขยับแขนน้อยๆ จดจ้องมองแผ่นหลังของผู้นำทาง

“คุณคุนท์ คุณคงไม่ได้พกอะไรติดตัวมาด้วยใช่ไหม”

ไซเฟอร์รู้ดีว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร “ไม่มี”

“ดี” ชายร่างใหญ่กล่าวก่อนเปิดประตูให้ไซเฟอร์เดินเข้าไปยังห้องโล่งๆ ด้านใน ซึ่งมีโต๊ะกลมและเก้าอี้แปดตัววางล้อมอยู่ตรงกลางห้อง

มีชายหนุ่มสองคนเดินเข้ามายึดแขนไซเฟอร์ไว้ทันที

“เราขอค้นตัวคุณนิดหน่อย เพราะที่นี่ไม่อนุญาตให้ใครพกอาวุธเข้ามา”

“ผมเพิ่งบอกคุณนะว่าไม่ได้พกอะไรมาทั้งนั้น” ไซเฟอร์กล่าวด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่ายใจ เขายกแขนขึ้นช้าๆ ปลดปล่อยให้ชายสองคนคลำตามกระเป๋าสี้อ

“ขอโทษด้วยนะ พวกเราก็แค่ตรวจเพื่อความแน่ใจเพราะมันเป็นคือหน้าที่”

หิ...หน้าที่? งี่เง่าดีชะมัด...ไซเฟอร์นึกขุ่นในใจ

เมื่อการตรวจสอบเสร็จสิ้น ชายร่างใหญ่ก็เชิญให้นั่งรอสักครู่ระหว่างนั้นเองไซเฟอร์มีเวลาสักครู่ตรวจสอบหลายสิ่งหลายอย่าง เขาก้มหน้าดูและดึงปีกหมวกต่ำลงเพื่อปิดบังใบหน้าเอาไว้ ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงเดินตึงตังภายนอก ก่อนร่างของเป้าหมายจะปรากฏตัว

ชายร่างท้วมเดินเข้ามาพร้อมสมุนอีกสามคน ทุกคนเหินบีนไว้ข้างเอดและดวงตาหลังแว่นตาสีขุ่นนั้นก็เตือนให้ไซเฟอร์รู้ว่าการเล่นตลกตักไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก

เขาเลิกสนใจเหล่าลูกน้อง และหันมามองบุคคลซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“สวัสดีคุณไซเฟอร์ คุณท์ มาก่อนเวลาสิบนาทินะ”

“ผมอยากรีบคุยกับคุณให้เสร็จเรื่องโดยเร็วที่สุดนะ คุณกราดิน บายอน” ไซเฟอร์สวนกลับทันควันพลางจ้องมองชายอ้วนตัวโต สวมชุดสูทสีเลือดหมูและมีสร้อยทองคำแท้มากกว่าสิบเส้นพันรอบลำคออวบอูม ใบหน้านั้นยับย่นคิ้วโค้งเข้มแลดูเจ้าเล่ห์ ริมฝีปากหนา รอยยิ้มที่หยิบยื่นให้แลดูไม่จริงใจเลยสักนิด

กราดินหัวเราะชอบอกชอบใจคำกล่าวของอีกฝ่าย “ฮ่าๆ ดี...ในเมื่อคุณต้องการแบบนี้เราก็ไม่ควรเสียเวลาให้มากนัก” ว่าพร้อมกันนี้เรียกลูกน้องมากกระซิบเสียงออกคำสั่งอะไรบางอย่าง

“ของอยู่ที่ไหน” ไซเฟอร์โพล่งถาม

“อีกไม่กี่วินาทีของก็จะมาถึงมือคุณแล้ว” กราตินกล่าวเสียงร่าเริง เขาหัวเราะตลอดราวกับคำถามที่รื้อร่อนนั้นเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยที่พบเห็นได้เป็นประจำ “ว่าแต่ทางคุณเถอะ...เงินล่ะอยู่ไหน”

ไซเฟอร์ไม่รีรอ เขาเปิดเสื้อคลุมของตนเองซึ่งมีกระเป๋าสตางค์ใหญ่ซ่อนอยู่ และหยิบมันมามาวางบนโต๊ะ ภายในกระเป๋านั้นมีธนบัตรวางเรียงเป็นระเบียบ กราตินและเหล่าลูกน้องจ้องมองของมีค่าด้วยความพอกพอกใจเป็นอย่างยิ่ง

“ฮ่าๆ ไม่เลวๆ แบบนี้ถึงจะเรียกว่ามีอาชีพ” ว่าจบก็บอกเหล่าสมุนให้ยกกระเป๋าสตางค์ไปตรวจสอบ

อีกฝ่ายยิ้มหยัน “คราวนี้ก็สบายใจได้สินะ”

“แน่นอน ผมไว้ใจพวกคุณอยู่แล้ว คุณคุนท์ หัวหน้าของคุณทำธุรกิจกับผมมานานหลายปี” กราตินบอกขณะมองลูกน้องนำปืนสามกระบอกมามาวางบนโต๊ะ “นี่คือสินค้าที่พวกเรามี...และคุณจะต้องตัดสินใจเลือกในวันนี้ ราคาของพวกมันไม่แตกต่างกันมากนัก”

เขาหยิบปืนกระบอกหนึ่งซึ่งมีสีเงินมันวาว ขนาดกระชับมือ

“เบเรตต้า 92FS” ว่าพลางชักลำเลื้อน “โกร่งโกเป็นเหลี่ยม เพิ่มเป็นรอบสลักกันกลับ ป้องกันลำเลื้อนหักเมื่อยิงกระสุนแรงพิเศษ...ใช้วัสดุโครงอัลลอยด์ ลำเลื้อนเป็นสเตนเลส ลำกล้องชุบฮาร์ดโครมซึ่งช่วยยืดอายุการใช้งานขึ้นอีกนิด”

ไซเฟอร์ฟังอย่างตั้งใจ เขานั่งทอดจ้องจ้องมองปืนพกตาไม่กะพริบ

“แล้วนี่...สลิปต์ ปืนกึ่งอัตโนมัติ ใช้กระสุนขนาดเก้ามิลลิเมตร ผลิตจากรัสเซีย ถูกออกแบบลำกล้องและโครงปืนให้ลำกล้องไม่เสียดขึ้นในจังหวะที่ลำเลื้อนตีกลับ¹ ทำให้ควบคุมได้ง่ายหน่อย” กราตินว่าพลางย่ำยพุงตัวเองหันไปหาปืนสีเงินอีกกระบอก “แล้วก็สุดท้าย...ปืนลูกไม่ดัดแปลงจากปีปีกันของวินกัน โครงปืนเป็นโลหะ ลำกล้องเพิ่มเกลียว ด้ามกระชับจับง่ายด้วย”

ว่าจบก็เดินถือลูกไม้มาหาไซเฟอร์ ก้มหน้ามองลูกค้าด้วยรอยยิ้ม

¹ โบลว์แบ็ก (Blowback) – เป็นช่วงที่เกิดการสลับปลอกกระสุนหลังเหนี่ยวไก

เสแสร้ง

อีกฝ่ายนั่งนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ ตริตรองเลือกสินค้าขณะจ้องมองปืนพกทั้งสามกระบอ

“สินค้าจะส่งถึงที่ภายในหกโมงเช้าวันพรุ่งนี้...คุณชอบแบบไหน”

“ผมต้องการทั้งสามแบบ”

กราดินชะงักกึก จ้องมองลูกค้าพลางเลิกคิ้วสูง “นั่นไม่ใช่ข้อตกลงของผมกับหัวหน้าคุณ”

“ผมจะเปลี่ยนแปลงมันตอนนี้” ไชเฟอร์ยื่นกรานพลางหันมองคนขายปืนเถื่อน “ผมต้องการของทั้งสามแบบ จำนวนคือทั้งหมดที่คุณมีในคลังสินค้าตอนนี้เลยด้วย”

คำพูดเสียงแข็งนั้นทำให้เหล่าสมุนของกราดินอะใจ แต่ละคนมองบุรุษแปลกหน้า แล้วปลายนิ้วก็ค่อยๆ เลื่อนมาแตะด้ามปืน

ไชเฟอร์รู้ดีว่าตนกำลังเผชิญกับอะไร เขาเพียงส่งเสียงหึๆ ในลำคอขณะสังเกตท่าที่ไม่ไว้วางใจของกราดิน

ในตอนนั้นเองก็มีเสียงตึงตังดังขึ้นภายนอก ประตูด้านหลังเปิดออกดังโครม! ชายร่างใหญ่สวมเทาปีงปึงเข้ามาหาไชเฟอร์ ยกปืนพกจ่อด้านหลังศีรษะชายหนุ่มทันที

“น้ำมันอะไรกัน ใครใช้ให้แกเข้ามา” กราดินบ่นเสียงขรมขณะถอยเข้ามาองสถานการณ์ตึงเครียด เหล่าลูกน้องต่างพร้อมใจกันกระชับปืนแน่นในขณะที่ไชเฟอร์ได้แต่หัวเราะเสียงแผ่ว

“มันไม่ใช่ไชเฟอร์ คุณท์” ลูกน้องของกราดินที่กลาตัวเข้ามาในห้องตะเบ็งเสียงบอกเจ้านายด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง ทำให้ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง บรรยากาศกดดันเต็มไปด้วยความสงสัย

“แกว่าอะไรนะ”

“ผมคือไชเฟอร์ คุณท์ตัวจริง” จู่ๆ เสียงของชายคนหนึ่งก็ดังขึ้นด้านหลังทุกคนหลีกทางให้ “ผมเป็นตัวแทนของคุณสแตนลีย์ในการเจรจาซื้อปืนครั้งนี้”

กราดินมองไชเฟอร์ทั้งสองคนด้วยความงุนงงเป็นอย่างยิ่ง บัดนี้ปลายปืน

ทุกกระบอกต่างจ่อใส่คนแปลกหน้า

“ไซเฟอร์ คุณท์ ต้องมีรอยสักที่ข้อมือขวาเป็นรูปเหยี่ยว” สมุนของกราดินเอ่ยเสริม “นั่นคือสิ่งที่ใช้ระบุตัวจริงของลูกค้า”

คราวนี้ไซเฟอร์คนที่ยังคงนั่งอยู่กับที่หัวเราะว่า “รู้จนได้สินะ”

“แกเป็นใคร” กราดินเอ่ยถามเสียงกร้าว โมโหจนควันออกหู ใบหน้ากลายเป็นสีแดงคล้ำ ตัวอวบอ้วนได้ขูดสูก้นนั้นร้อนเป็นไฟ “สายลับ? หรือพวกอยากรองดีที่ไ้เวรในสำนักงานตำรวจแห่งชาติส่งมา”

คำพูดถากถางนั้นทำให้ไซเฟอร์ตัวปริ่มหงุดหงิด

“แกกำลังพูดถึงพ่อของฉันอยู่นะ กราดิน บายอน” เขาค่อยๆ เหยียดกายลุกขึ้นทั้งๆ ที่ปากกระบอกปืนของสมุนกราดินเล็งอยู่ตามจุดต่างๆ ของร่างกาย แล้ววินาทีถัดมา ชายร่างใหญ่ด้านหลังก็เข้ารวบตัวไซเฟอร์ตัวปริ่มเอาไว้ พร้อมกระซอกถามวกควาบอยที่อีกฝ่ายสวมออกทันที

ผมสี่เข็มกระเซอะกระเซิงตามแรงสะบัด ขณะเจ้าของไบหน้าเนียนขมวดคิ้วเข้ม มองพ่อค้าปืนเถื่อนอย่างไร้ความยำเกรง

“พระเจ้า!” กราดินรวมทั้งเหล่าลูกน้องเอ่ยแทบจะพร้อมกัน “เวรแล้วไง! บ้าชิบ! ดูซิว่าเราเจอใคร!”

“เวรแล้วไงเล่า!”

“เจ้าหน้าที่ส่งตัวเขามา!!!”

“ฉันเคยเห็นหน้าเด็กคนนี้ในโทรทัศน์!”

“อย่าบอกนะว่า...”

“นามสกุลที่สอง!!!”

“ริคโทเฟ่น นิลบาเล็ด!”

เจ้าของชื่อหันขวับ จ้องมองไซเฟอร์ตัวจริงก่อนเหยียดยิ้มมุมปากปราศจากความหวาดกลัวใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าตนกำลังถูกจับตัวเอามือไพล่หลัง และโดนศัตรูล็อกข้อมือเอาไว้อย่างแน่นหนา

“สวัสดี” ริคเอ่ยด้วยน้ำเสียงผ่านคลาย “ขอบคุณที่ช่วยเอาไอ้หมวกบ้านนอก ตอนนี้นั่นเห็นหน้าพวกนายทุกคนได้ชัดขึ้นเยอะเลย”

“เด็กอย่างแกมาทำอะไรที่นี่ ไม่กลัวตายหรือไง” น้ำเสียงของกราดิน ฟังดูเคร่งขรึม เขาไม่รู้ว่าตนเองควรจัดการกับสถานการณ์นั้นเช่นไร เพราะการปรากฏกายของนามสกุลที่สองเปรียบเสมือนเชื้อพระวงศ์เดินทางมาเยี่ยมเยียนถึงถิ่นที่ซ่อน (แม้ว่าในกรณีนี้จะไม่ถูกเรียกว่าเยี่ยมก็ตาม)

กราดินหรือประชากรชาวคริสต์ไซร์ไม่เคยคิดหกรอกว่านามสกุลที่สองจะทำงานให้เจ้าหน้าที่ของคริสตเชียร์ เพราะไม่มีทางที่คนชั้นสูงจะลดตัวลงมาทำงานภาคสนาม จับกุมผู้ร้ายเหมือนนิกโทเฟน เลมเบอสท์

“เจ้านาย เาปล่อยเขาไปไม่ได้นะ”

“ใช่...พระเจ้า! ให้อยู่เถอะ เราจะทำอย่างไรดี”

“จับเขาไว้ก่อน แล้วค่อยหาทางคิดอีกที”

กราดินสบตาสี่ฟ้าประกายเงินของริคนิง รวากับกำลังอ่านความคิดของเด็กหนุ่ม แน่ละ...พวกเขาไม่มีทางปล่อยเด็กเมื่อวานขึ้นออกไปจากที่นี่ได้ ริคต้องถูกฆ่าที่นี่...นั่นคือจุดจบที่ทุกคนในห้องแห่งนี้รู้ดี ทว่า...

“เด็กนี้มีค่าหัว”

“เจ้านาย...”

“เด็กนี้มีค่าหัว” กราดินกล่าวอย่างอารมณ์ดี ยิ้มกริ่มกริ่มแฝงเลศนัย คิ้วโค้งยกขึ้นเล็กน้อยแฝงเล่ห์เพทุบาย ทำให้ริครู้สึกอึดอัดทุกครั้งที่มีมองใบหน้า อวบน้ำของพ่อค้าขายของผิดกฎหมายรายนี้ “เขาจะทำให้พวกเราทุกคนรวยชั่วข้ามคืน”

“เจ้านายหมายความว่า...”

“ใช่” กราดินลากเสียงยาว หันมองไซเฟอร์ตัวจริงอีกครั้ง “หึๆ” เก็บตัวเด็กคนนี้ไว้ก่อน...ลามลอบมาหาพวกเราแล้วนี่ พาเขาไปอีกห้อง จับตาดูตลอดเวลาระหว่างฉันทำธุรกิจกับไซเฟอร์ คุณท์ สักครึ่งชั่วโมง”

บรรดาเหล่าสมุนเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็เปิดประตู ปล่อยให้ชายร่างยักษ์ ผลักริคไปตามทางเดินแคบๆ เลี้ยวเข้าไปในห้องอับๆ แห่งหนึ่ง

“รู้อะไรไหม ถ้าหากนายผลักฉันอีกรอบละก็...ฉันจะอัดนายให้แน่น” ริคกล่าวเสียงเรียบ

“หิ ปากดีไปเถอะ ต่อให้เป็นนามสกุลที่สองแต่ก็ไม่มีใครที่นี่เคารพเด็กอย่างแกหรอกนะ”

“อ้อ! แน่ละ” ริดประชิดจับก้นโดนอีกฝ่ายผลักจนล้มหน้าคะมำเข้าไปในห้องโล่งๆ

เด็กหนุ่มหันขวับ นัยน์ตาพุ่งซึ่งเขม็งมองชายร่างยักษ์ในจังหวะที่ประตูห้องปิดลงพร้อมเสียงแกร็ก! หนึ่งครั้ง เด็กหนุ่มก็ใช้ฝ่ามือทาบบนลูกบิด

อึดใจนั่นเอง เส้นไฟฟ้าสีชาวกวาวผ่านฝ่ามือของเขาพร้อมความร้อนระอุ กระแสไฟฟ้านับหมื่นๆ โวลต์รวมกันอยู่บนฝ่ามือที่ร้อนแดงราวกับถูกไฟเผา ห้องทั้งห้องสว่างวาบ เสียงซ่าๆ ดังลั่น แล้วทันใดนั่นเอง

ปัง!

บานประตูกระเด็นออกทับร่างของชายร่างยักษ์ซึ่งยืนขวางประตูอยู่ด้านนอก กระแสไฟฟ้าไหลไปทั่วร่างศัตรูจนผิวกายมอดไหม้ ตาเปิดค้าง ตัวลั่นเป็นจังหวะขณะที่หัวใจกำลังจะหยุดเต้น

ริดก้มมองเหยี่ยวด้วยแววตาเหยียดหยามเพียงครู่เดียว จากนั้นก็ใช้ขาเขี่ยบานประตู รีบล้วงหาปืนพกข้างเอวของชายร่างยักษ์ซึ่งสิ้นใจในวินาทีถัดมา

“เกิดอะไรขึ้น!”

“ไปดูซิ!”

เด็กหนุ่มสดับฟังเสียงร้องบริเวณทางเดินพลางควงปืนพกในมือ รีบขึ้นลำแล้วเล็งปากกระบอกปืนไปทางด้านหน้าและด้านหลังสลับกัน

ปัง!

เด็กหนุ่มเหนียวไถอย่างไม่ลังเลเมื่อชายคนหนึ่งวิ่งเลี้ยวมาหาพร้อมอาวุธในมือ ศัตรูหายหลัง แนนิงไปทันที

“เสียงปืน!”

“ไปดูเร็วเข้า!”

“เกิดอะไรขึ้น!”

ริดโทเฟ่นเดินช้าๆ มองหาคู่ต่อสู้ขณะฟังเสียงฝีเท้าที่วิ่งจวนรอบอาคารตึกๆ

ปัง!

“อยู่นั่น!”

“เด็กนั้นมีปิ่น!”

“จับมันเดี๋ยวนี้!”

ปัง!

ริดเหนียวไถยงเข้าเป้ากลางหน้าผากของศัตรูอย่างใจเย็น เขาชะหรือจะกลัว...มาสิ ออกมาให้จัดการยกกันไปเลย!

“จัดการมันซะ!”

ริดเอี้ยวตัวหลบหมัดที่พุ่งเข้าใส่จากทางด้านหลัง ก่อนใช้ศอกกระทุ้งเข้าที่สีข้างของศัตรู และสกัดด้วยการยิงกระสุนใส่ขาหนึ่งนัด ทำเอาศัตรูดิ้นพล่านร้องระงม

“มันอยู่ตรงนั้น! จัดการไอ้เด็กนั่นซะ!”

ปัง! ปัง! ปัง!

ริดหลบด้านหลังกำแพง หยิบแมกาศึ้นใหม่มาใส่ปิ่น และเหลือบเล็งเหล่าโจร หาจังหวะสวนกลับอย่างฉับไว

ปัง! ปัง! ปัง!

“อ้ากกก!”

ชายฉกรรจ์สองนายแทบจะล้มทั้งยืนทันทีที่กระสุนทะลุชั้นผิวหนังเจาะเข้าหน้าอกข้างซ้าย เลือดชั้นซึมผ่านเนื้อผ้า...ริดโทเฟนไม่ได้สนใจนัก เขาเดินทอดน่องต่อไปเรื่อยๆ ผ่านพื้นที่ส่งเสียงเอี้ยดอาดตลอดเวลา ระหว่างอัมเพลงก็หยิบปืนอีกกระบอกจากศพขึ้นมาถือในมือซ้าย เหยียดยิ้มมองศัตรูที่มาจากสองทิศทาง เด็กหนุ่มไม่รอช้า กราดยิงท่ากระสุนใส่เหล่าโจร

ปัง! ปัง! ปัง!

“อ้ากกก!”

เสียงร้องดังลั่นอาคาร ร่างของศัตรูคนแล้วคนเล่าร่วงหล่นพื้นราวกับใบไม้

“กราดิน! มาเจอกันหน่อยสิ!” ริดตะโกนทำดังไปจนถึงชั้นบน เขา

สัมผัสได้ถึงความหวาดกลัวของพ่อค้าขายปิ่นเถื่อน เด็กหนุ่มหัวเราะหึๆ เหย
หน้ามองขึ้นบันไดเบื้องหน้าแล้วก้าวติดตามเสียงฝีเท้าของกราดินขึ้นไป

ระหว่างทางก็ไล่กำจัดศัตรูอย่างไร้ซึ่งความปรานี

ปัง! ปัง! ปัง!

นัดแล้ว...

ปัง! ปัง! ปัง!

นัดแล้ว...

ถึงกระนั้นสมุนของกราดินก็ยังดาหน้ามาปะทะกับริคโทเฟนอย่าง
ไม่เกรงกลัว ทำให้เด็กหนุ่มได้แต่นึกขำในใจ

เขาไม่ใช่เด็กวัยรุ่นธรรมดาในคริตเชียร์อีกต่อไปแล้ว... ไม่ใช่ริคโทเฟน
เลมเบอส์ ที่ใช้ชีวิตอย่างสุญเปล่าในฐานะหัวหน้าแก๊งอันธพาล หรือริคโทเฟน
นิลบาเลต์ ที่ใช้เวลากับการตามสืบเรื่องราวของคอนแทกต์เลนส์คู่หนึ่งหลัง
ฉากบังหน้าฐานะนามสกุลที่สอง... บัดนี้เส้นทางที่เด็กหนุ่มก้าวข้ามนั้นซับซ้อน
เข้มข้นมากกว่านั้น ชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาลนับตั้งแต่วันที่ลงชื่อ
เข้าร่วมกับกระทรวงกลาโหม เริ่มทำงานลับให้เจ้าหน้าที่หน่วยพิเศษของ
คริตเชียร์ โดยมีเลเบเนลาฟเป็นผู้ประสานงาน และมีสตีเฟนสัน แบลดลีย์
เพอร์ตัน เป็นคู่หู

ปัง! ปัง! ปัง!

“ถ้าหากหมอนั้นอยู่ที่คนอื่น งานคงง่ายกว่านี้เยอะ” ริคพัมพำ
ก่อนเอี้ยวตัวหลบกระสุน เขาก็มียิปเป็นบนพื้นอย่างไวว่อง

ปัง!

เพียงนัดเดียวเท่านั้น ทุกอย่างก็เงียบ ดวงตาแหลมคมจับจ้องมอง
รูโหว่บนหน้าผากของเหยื่อ ควินส์เทบบางเบาโยนไซยาจากปากกระบอกปืน
ขณะที่ร่างของศัตรูทรุดลงบนพรมแดง โลหิตซึมไหลรินเป็นทาง ตาเหลือกค้าง
ฉายความประหลาดใจจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต

เด็กหนุ่มย่นคิ้ว มองเหยื่อสังเวทในการต่อสู้ของเขา ก่อนนับร่าง
ชายฉกรรจ์เหล่านั้นบนทางเดินเล็กๆ ทอดยาวไปจนถึงมุมอาคาร

“ยี่สิบสี่ ยี่สิบห้า ยี่สิบหก...ยี่สิบ...เจ็ด” ริดพืมพำ พยายามพลิกร่างของศพเพื่อล้วงหาปืนได้เสียคลุม

“นายน้อย”

ขณะเดียวกันนั่นเอง เสียงกระซิบก็ดังกังวานก้องโศกประสาธ

“นายน้อย”

เสียงนั้นสะท้อนทั่ว ทำให้เด็กหนุ่มต้องตอบ “ว่าไง แบลลีย์”

“กราดินซ่อนตัวอยู่ชั้นบน”

“ยังมีพรรคพวกของมันเป็นอยู่ในตึกอีกไหม”

“มี...สองคน”

ริดเงยหน้ามองลอดผ่านราวบันได ฟังเสียงดังดังด้านบน “หนึ่งในสองคนนั้นคือฮามิลตัน เคิร์ก หรือเปล่า”

“ไม่ใช่”

เด็กหนุ่มได้ยินคำตอบเช่นนั้นก็ถอนใจ รีบก้าวกระโดดข้ามชั้นบันไดไปจนถึงชั้นสี่

“แสดงว่ามันคงหนีออกไปจากที่นี่แล้ว...เอาเถอะ ผมจะจัดการกับกราดินก่อน เพราะมันต้องรู้แน่ๆ ว่าเป้าหมายของคุณอยู่ที่ไหน แบลลีย์” ริดบอกจบทก็ต้องกระโดดหลบเข้าไปในห้องแคบๆ เมื่อศัตรูคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาพร้อมกราดยิงใส่ไม่ยั้ง

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

ริดรีบลุกขึ้นนั่งหลังแนบผนัง ขณะที่กระสุนเหล่านั้นพุ่งทะลุประตูดนเนื้อไม้และเศษอิฐแตกเป็นผง

“แบลลีย์! ชี้ทางให้ผมที...ผมอยากรู้ว่ากราดินอยู่ที่ไหน”

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

“ออกจากห้องนี้แล้วเลี้ยวขวา เดินไปจนถึงมุมตึก เลี้ยวซ้าย เขากำลังจะวิ่งผ่านบันไดหนีไฟ”

“มันจะหนีกลับลงไปชั้นล่าง” ริดเอ่ยอย่างหวัหวัเสียดขณะนั่งคุกคู้รอจังหวะตอบได้ แต่ก็ไม่สบโอกาส เด็กหนุ่มหมดความอดทน เขาจึงแบมือ

ข้างขวาวออก ปล่อยพลังเหนือธรรมชาติที่อุณหภูมิต่ำๆ พุ่งสูงขึ้นจนฝ่ามือ
ร้อนแดง

เปรี้ยะ! เปรี้ยะ!

เพียงชั่วพริบตา ประกายไฟฟ้าก็ปรากฏขึ้น แสงสว่างจ้าฉายวาบ
ริคโทเฟนกัดฟันกรอด เขาเอี้ยวตัวออกจากห้องทาบฝ่ามือลงบนกำแพง

เปรี้ยะ! เปรี้ยะ!

กระแสไฟฟ้าแล่นผ่านปลายนิ้ว เกิดแรงอัดทำให้ผนังแตกเป็นริ้วๆ
แล้วหลุดไฟตามทางเดินทุกดวงก็แตกกระจาย

แรงดันนั้นพุ่งเข้าใส่ร่างศัตรูซึ่งยืนอยู่บนทางเดินห่างจากเด็กหนุ่ม
ราวๆ สิบเมตร แสงสว่างแหวกผ่านอากาศ พุ่งเข้าใส่ชายฉกรรจ์ เกิดเสียง
ซ่าๆ ขณะที่ศัตรูยื่นอ้าปากกว้าง ตัวสั่น ตาเหลือกค้างมองเพดาน ไร้เรี่ยวแรง
จะต่อต้านพลังเหนือธรรมชาติที่เด็กหนุ่มปลดปล่อยออกมา อึดใจเดียวศัตรู
ของริคโทเฟนก็ล้มลงกับพื้น แสงสว่างมลายไป ทิ้งไว้เพียงละอองสีขาวบางเบา
ดูคล้ายหมอกที่ทำให้เด็กหนุ่มสับสน

สุดท้ายทางเดินตลอดทั้งชั้นสามก็ตกอยู่ในความมืด

“ให้ตาย...ผมมองอะไรไม่เห็นเลย”

“ฉันก็เหมือนกัน...แต่ฉันพอจะได้ยินเสียงฝีเท้าของกราดิน มันตกใจ
กลิ้งตกบันไดไปเรียบร้อยแล้ว”

“แจ้ง”

เด็กหนุ่มปาดเหงื่ออย่างเหนื่อยใจแล้วเหยียดแขนตึงๆ ใช้แสงสว่าง
จากฝ่ามือซึ่งยังคงร้อนระอุจนเปล่งแสงสีขาวส่องไปตามเส้นทางเบื้องหน้า
แล้ววิ่งตรงไปหากราดิน บายอน

“อย่าเข้ามานะ!” เสียงเจือความหวาดกลัวก้องบริเวณบันไดหนีไฟ
ปัง!

กราดินยังเป็นรูหนึ่งนัด ทำให้ริคต้องหมอบบนพื้น มองหาเป้าหมาย
อย่างระมัดระวัง

ปัง! เพี้ยง!

“อ๊ะ!” เด็กหนุ่มอุทานเสียงดังเมื่อกระสุนนัดหนึ่งพุ่งใส่หน้าต่างข้างกาย เศษกระจกกระเด็นใส่เขา...น่าหงุดหงิดสุดๆ “อย่าหนีนะไอ้ฮวน!”

คราวนี้ริครีบวิ่งเข้าไปหากราดิน ทั้งที่มีเสียงห้ามของเบลลีย์ซึ่งไม่ได้ปรากฏกายให้เห็นตลอดการทำภารกิจคราวนี้

ฝ่ายศัตรูตกใจล้มลุกคลุกคลาน รีบกระโดดลงบันไดจนสะดุด ลื่นไถล กลับไปบนพื้นชั้นล่าง ริคได้ที่รีบกระโดดลงไปหาโดยไว เขากะชากเลื่อยของ ศัตรูขึ้นชนหน้ากราดินเต็มแรง จนอีกฝ่ายหน้าสะบัด เลือดทะลักออกจากปาก

“แกถูกจับแล้ว กราดิน บายอน...” ริคกล่าวเสียงเย็นเยียบประดุจ น้ำแข็ง สายตาที่มองศัตรูแลดูน่าเกรงขามราวกับราชสีห์ตัวร้าย อีกฝ่ายตัวสั่น จังงกไม่กล้ามองเด็กหนุ่มเลยแม้แต่น้อย “ฮามิลตัน เคิร์ก อยู่ที่ไหน”

ชื่อนั้นทำให้อีกฝ่ายสะดุ้งทันที

“บอกฉันมา”

“ฉันไม่รู้”

“บอกฉันมากราดิน...ลูกน้องของแกอยู่ที่ไหน ฮามิลตัน เคิร์กอยู่ไหน”

“ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นใคร”

แก๊วก!

ริคเลื่อนปืนจ่อขมับอีกฝ่ายทันที

“อะ...ฉัน...มะ...มันไม่ใช่ลูกน้องของฉันสักหน่อย!” กราดินตะเกียกตะกายพยายามนั่งบนพื้น

“ฉันไม่ได้สนใจว่ามันจะเป็นลูกน้องแกหรือเปล่า! บอกฉันมาว่าฮามิลตัน เคิร์ก อยู่ที่ไหน!” ริคข่มขู่ น้ำเสียงกร้าวทำให้อีกฝ่ายชะงัก

“มันออกไปแล้ว” กราดินเสียงสั่น สะอึกสะอื้นราวกับจะร้องไห้ “มันออกไปจากที่นี่ก่อนแกจะเข้ามาอีก”

“ออกไปนานแค่ไหนก่อนฉันเข้ามา”

อีกฝ่ายอึ้งไม่ตอบ ริคจึงยกปืนประจบหน้าผาก

“อะ...แค่...ไม่กี่นาที! ตอนที่ฮามิลตันออกไป แกก็เข้ามาพอดี”

คำพูดนั้นทำให้ริคกับเบลลีย์อุทานพร้อมกัน เด็กหนุ่มรู้ทันทีว่าผู้ชาย

สวมโคตสีน้ำตาลที่เดินสวนกันหน้าประตูก่อนจะเข้ามาในอาคารแห่งนี้คือคนที่พวกเขาตามหาตัวอยู่

“หมอนั่นซ่อนตัวในองค์กรของแกมาสักพักแล้ว ไช้ไหม”

“...”

“ฉันถามว่าใช่หรือเปล่า!”

“ใช่! ใช่!”

“ที่ซ่อนตัวของฮามิลตันอยู่ไหน”

“ไม่ใช่ในอาคารแห่งนี้ มันอยู่ที่คอนโดของฉัน”

“บอกที่อยู่คอนโดของแกมาเดี๋ยวนี้”

“...”

“เร็ว!”

“สโตร์เฟลสคอนโดมีเนียม 097 ถนนบริดจ์ที่สอง ห้อง 1720”

“เบลลีย์...ออกค้นหาเป้าหมายภายในรัศมีห้าสิบลเมตร”

“รับทราบ!”

กราดินมองริคโทเฟ่นพุดกับตัวเองด้วยความงุนงง แต่ก็ได้ใส่ใจอะไรนัก

“ฉันบอกแกแล้ว ปล่อยฉันไปเถอะ!”

ริคไม่ฟังคำขอร้องนั้น เขากระซอกข้อมืออวบอ้วนของกราดินแล้วยัดลงไปในกุญแจข้อมือขนาดพิเศษ ก่อนรีบวิทยุรายงานเจ้าหน้าที่ให้มาจับตัวพ่อค้าปืนเถื่อน

“นี่เลมเบอสท์พุด ผมจะไม่ทวนเป็นครั้งที่สอง...ส่งเจ้าหน้าที่เมืองกิวก้าที่ใกล้ที่สุดมาจับตัวคนร้ายในอาคารสองสี่เจ็ด ทางออกฉุกเฉินหมายเลขสาม ถนนไรวอลเลี่ยน เดียวนี้!” ว่าจบก็รีบวิ่งออกจากทางออกฉุกเฉินโดยไม่ฟังเสียงร่ำร้องของกราดิน บายอน อีก

“หมอนี่ทำให้ผมเสียเวลา” เด็กหนุ่มบ่นขณะวิ่งออกจากอาคารผ่านประตูเขียว ย้อนกลับไปยังถนนใหญ่ด้วยเส้นทางเดิม บัดนี้ผู้คนบนท้องถนนต่างหยุดยืนบนทางเท้าหน้าโรงแรมฝั่งตรงข้าม จ้องมองอาคารที่ริคเพิ่งออกมา

ด้วยความหวาดกลัว เนื่องด้วยได้ยินเสียงปืนหลายนัด

คืนนี้ไม่ใช่ค่ำคืนที่สวดยหรูสำหรับงานเลี้ยงและงานสังสรรค์อีกต่อไป เมื่อตำรวจไล่ตามจับผู้ร้ายจนถึงวังลับ และบัดนี้ริคโทเฟนก็ต้องเดินทางไปตามจับเป้าหมายสำคัญซึ่งเล็ดลอดจากมือของเขาไปได้อย่างหวุดหวิด

ฮามิลตัน เคิร์ก...นายอยู่ที่ไหน

“สไตล์เพรสคอนโดมิเนียม 097 ถนนบริคที่สอง ห้อง 1720! ซึ่งไปเลย!” ริคโทเฟนบอกคนขับรถแท็กซี่อย่างรีบร้อน มือหนึ่งถือปืน อีกมือก็ตบเบาะถี่ย่ำโดยไม่สนใจสายตาดูตื่นตะลึงระคนหวาดผวของคนขับเลยแม้แต่หน่อย “ไกลแค่ไหน”

“ไม่ไกลมากครับ...ห่างจากที่นี่ราวๆ สี่ไมล์เท่านั้น”

ริคเอนตัวพิงเบาะรถ ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกง “เลปเปเนลาฟโทร. มา”

“เธอคิดว่าตัวเองควรจะรับสายเขาตอนนี้หรือเปล่า”

“ผมไม่คิดอย่างนั้นแน่ๆ” ว่าจบก็ปล่อยให้โทรศัพท์สั่นอยู่อย่างนั้น ขณะยัดมันกลับเข้าไปในกระเป๋ากางเกง “เลปเปเนลาฟรู้แล้วว่าผมแอบมาทำงานคืนคนเดียว”

“เขาจะส่งเจ้าหน้าที่มาขัดขวางเธอตอนนี้หรือเปล่า”

“ผมคิดว่าอีกห้านาทีคงมีคนตามมาแน่ๆ” ว่าพลางเอี้ยวตัวมองผ่านกระจกหลังรถ คอยสังเกตรถยนต์มากมายบนท้องถนนยามค่ำคืน

“รีบกว่านี้หน่อยได้ไหม” ริคหันไปบอกคนขับด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทำเอาอีกฝ่ายสะดุ้งโหยง

“ตะ...ได้ครับ ได้”

“ผมจะไม่ให้เลปเปเนลาฟมารบกวนงานนี้เด็ดขาด” ริคกัดริมฝีปาก “เป้าหมายของเราอยู่ใกล้แค่เอื้อม ผมจะไม่ยอมให้มันหลุดมือไปได้”

เด็กหนุ่มเอียงศีรษะมองติกระฟ้าที่ตั้งตระหง่านเบื้องหน้า แล้วรถแท็กซี่ก็จอดที่ชั้นใต้ดินของตึก ริคไม่รอช้า รีบกระโดดลงจากรถ ขณะที่ยังมองเขาวิ่งหายเข้าไปในลิฟต์ด้วยความฉงน

“เอละเบลลีย์ หน้าที่ของคุณแล้วละ”

“โอเค...ฉันกำลังสแกนตำแหน่งของฮามิลตัน เคิร์ก ที่ละห้อง”

เด็กหนุ่มฟังเพลงซึกล้าเลื่อนสำรวจสภาพปืนพกในมือทั้งสองกระบอก และใช้หลังมือปาดเลือดบนแก้มออก

“เจอแล้ว! เป้าหมายออกจากลิฟต์ กำลังวิ่งกลับไปห้อง!”

“เสร็จฉันละ” ริดคำรามเสียงต่ำนัยน์ตาสีฟ้าประกายเงินมองประตูลิฟต์สีเงิน

ดิง!

ลิฟต์เปิดออกพร้อมกับเสียงกรีดร้องของคุณป้าและชายคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่หน้าลิฟต์ ตะกร้าที่นางถือหล่นลงพื้นขณะที่เบิกตาโตมองร่างของริดที่ขโมมด้วยเลือดของเหยื่อ สองมือถือปืน ใบหน้าคมเข้มนั้นดูต้นดั่งเสือ

เด็กหนุ่มใช้นิ้วอุดหูขณะที่ป้ายังกรีดต่อไป เขาบ่นอุบ รีบวิ่งไปตามทางเดินแคบๆ ขณะที่เบลลีย์ส่งเสียงชี้ทางไปจนถึงหัวมุม ริดวาดปืนและหมุนตัวกวาดตาดูหาเป้าหมาย และในตอนนั้นเอง...

ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ!

เสียงกระสุนแหวกอากาศดังต่อเนื่องจนเหมือนมีท่ากระสุนพุ่งออกมาจากปืนกล

“บ้าเอ๊ย!” กระสุนหนึ่งนัดเฉี่ยวแขนริด ความเจ็บปวดทำให้รู้สึกหนักแขนซ้าย ริดเหลือบมองผ่านขอบกำแพง พบว่าเป้าหมายของตนรีบวิ่งออกจากห้องพักพร้อมของสำคัญที่ซ่อนเอาไว้ในกระเป๋าเสื้อโคตสีน้ำตาล “หมอนั่นมีปืนกล”

“ไม่ใช่ปืนกล” เสียงของเบลลีย์ดังท้วงในศีรษะ

“แต่ยังเร็วได้ขนาดนี้ มันน่าจะเป็นปืนกลสักรุ่นหนึ่ง”

“ไม่ใช่...เขาไม่มีปืน”

“หมายความว่ายังไง”

“กระสุนนั้นออกมาจากฝ่ามือของเขา”

“อะไรนะ!”

ฟูบ! ฟูบ! ฟูบ! ฟูบ! ฟูบ!

ริครีบหอบลงกับพื้นแล้ววิ่งไปหลบข้างๆ ผนัง

“อย่าให้เขาหนีไปได้!”

“ฮามิลตัน เคิร์ก! กลับมาเดี๋ยวนี้!!!” ริคสับทำอย่างรวดเร็ว หมายถึงเข้าไปรื้อตัวเป้าหมาย ทว่าอีกฝ่ายก็ยิ่งสกดเขาไว้ก่อนหนีไปอีก

ริคสะดุดเท้าตัวเองจนแทบล้มคะมำลงบนพื้นครึ่งแล้วครึ่งเล่าเนื่องด้วยความรีบร้อน แม้นายามที่ลูกกระสุนพุ่งผ่านศีรษะ เด็กหนุ่มรีบติดตามฮามิลตันไปโดยไว

“หลีกไป!” ริคตะโกนลั่น ผลักแม่บ้านและพ่อบ้านที่เดินออกจากห้องพัก

ปัง!

“กร๊ิด!”

สำหรับริคแล้ว เสียงกริดร้องช่างน่ารำคาญยิ่งกว่าเสียงปืนเสียอีก เพราะมันทำให้เขาไม่มีสมาธิไล่ตามเป้าหมายเลยสักนิด เด็กหนุ่มรีบพุ่งเข้าไปหาฮามิลตันเมื่ออีกฝ่ายชนชายคนหนึ่งที่เดินออกจากลิฟต์จนกระเด็นกลิ้งไปบนพื้น

“ฮามิลตัน!” ริคถลาหมายจะเข้าไปจับ ทว่าอีกฝ่ายก็รีบพลิกกายพร้อมสวนหมัดใส่

ผัวะ!

แก้มเนียนยุบด้วยแรงหมัดที่ทำให้ริคชะงัก อีกฝ่ายรัวหมัดอีกสองครั้ง ก่อนเด็กหนุ่มจะสามารถใช้ขาถีบคู่ต่อสู้ แล้วคลานหนี คิ้วเข้มขมวดเข้าจนแทบจะชนกันด้วยความหงุดหงิด ขณะมองอีกฝ่ายตะเกียกตะกายลุกวิ่งหนีอีก ฮามิลตันวิ่งวนกลับไปตามเส้นทางเดินอีกครั้ง...บัดนี้ประตูฉุกเฉินคงเป็นหนทางเดียวในการหลบหนี

ริคไม่รีรอให้อีกฝ่ายหนีห่างไปได้อีก เขาสะบัดมือแล้วทาบลงบนพื้นทางเดิน กระแสไฟฟ้าแล่นจากฝ่ามือขวา ไหลผ่านพื้นพรม

เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ!

วินาทีเดียวกัน กระแสไฟฟ้านั้นก็พุ่งทะลุสันเท้าของฮามิลตัน กำลังประจุเพียงน้อยนิดเหนียวนำให้กระแสไฟฟ้านั้นไหลท่วมร่างของเหยื่อภายในเสี้ยววินาทีถัดมา

“อ้าก!”

“ริค! หยุด! เราฆ่าเขาไม่ได้!”

“อ้ากกก!”

เปรี๊ยะ! เปรี๊ยะ!

“ริค! อย่าฆ่าฮามิลตัน!!!”

ริครู้ดี...ว่าไม่สามารถควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เขารีบสะบัดมือ กำมือและคลายเบาๆ เพื่อหยุดพลังเหนือธรรมชาติไว้ก่อนเป้าหมายจะแน่นิ่งไป เด็กหนุ่มได้ทีรีบวิ่งไปหาฮามิลตัน อีกฝ่ายนอนหงายไม่รู้สีกตัวไปชั่วขณะ

“ฮามิลตัน! ฉันคือริคโท...”

ควับ!

หมัดหยาบกร้านยกขึ้นจตปลายจมูกของริค เด็กหนุ่มเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“หลบ!”

ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ!

ฝ่ามือของฮามิลตันปูดขึ้น ก่อนกระสุนนับร้อยนัดจะพุ่งออกมาทำลายทุกสิ่งที่ขวางหน้า...ริคผลัดอยู่ในเสี้ยววินาที เขาหาจังหวะถีบข้อมืออีกฝ่ายแรงๆ จนฮามิลตันร้องเสียงหลง

ในตอนนั้นเองริคก็พยายามลุกขึ้นยืน แต่อีกฝ่ายวิ่งหนีไปเสียแล้ว

“บ้าเซ่มัด” เด็กหนุ่มสบถอย่างหัวเสีย มองหาฮามิลตันที่วิ่งหนีกลับเข้าไปในห้องพัก เด็กหนุ่มติดตามไปไม่ได้ห่าง

ผัวะ!

ไม่เบสบอลหวดเข้าเต็มหน้าริคทันทีที่วิ่งไปจนถึงประตูห้องซึ่งเปิดกว้างไว้หลอกล่อผู้ไล่ล่า เด็กหนุ่มทรุดตัวลงบนพื้น สติวูบไปครู่หนึ่ง ภาพเบื้องหน้าวูบไหว เขายกสองมือลูบขมับ พยายามเพ่งหาเป้าหมาย แล้วเด็กหนุ่มก็ต้อง

เบิกตา นิ่งไปในบัดดลกับภาพรางเลือนเบื้องหน้า

ฮามิลตันพึมพำอะไรบางอย่างขณะผายมือออกกว้าง แล้วแสงสว่างก็ปรากฏขึ้นตรงกลางห้องนั่งเล่น เป็นก้อนแสงสีรุ้งทรงกลมส่องประกายวิบวับเพลิง!

บานกระจกบริเวณระเบียงห้องและข้างโทรทัศน์แตกละเอียด เศษแก้วร่วงกราวลงมาราวกับสายน้ำ พริบตาเดียวก้อนแสงก็ขยายขนาดขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งแสงสว่างนั้นสัมผัสพื้นห้อง กลายเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมสีขาวสว่างแลดูคล้ายประตู่

“เร็วเข้าๆ พระเจ้า! เร็วเข้า!” ฮามิลตันพูดด้วยความตื่นเต้น

สายลมพัดออกมาจากก้อนแสงนั้น เลื้อยโคดตัวหนาของฮามิลตันปลิวสะบัด ในขณะที่รีคกีโดนลมพัดร่างกลิ้งไถลออกไปนอกห้อง ตัวของเด็กหนุ่มติดอยู่บนผาผนัง แลดูคล้ายจิ้งจกยักษ์แปะอยู่ตรงนั้น

“มันเกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย!” รีคพยายามเงยหน้ามองเหตุการณ์ในห้องพักแต่ก็ไม่สำเร็จ

ครู่ต่อมาลมก็แผ่วลง แล้วแสงสว่างตรงกลางห้องก็หายวับไป

“เฮงซวย! ซวย! ซวย!” ฮามิลตันตกตะลึงเมื่อแสงนั้นหายไป เขาจ้องมองความมืด แล้วจู่ๆ ก็เกิดอาการตื่นตระหนก รวกับความหวังสุดท้ายมลายสลายไปกับอากาศธาตุ เขาทรุดกายลงบนพื้น ดวงตาเบิกกว้าง เหงื่อไหลท่วม ร่างกายสั่นสะท้านไปหมดจนยากจะควบคุมได้อีก “ไม่จริง...ฉันทำได้...ฉันเคยทำได้!”

“ที่จริงแกลไม่เคยทำได้ ฮามิลตัน เคิร์ก”

เจ้าของชื่อหันกลับ ฟังเสียงทุ้มลึกของใครสักคนข้างกายด้วยความตกใจสุดขีด

ปัง!

เสียงป็นดังสะท้อน กระสุนเจาะขมับขวา ผ่านสมอง และทะลุออกขมับซ้ายของฮามิลตัน ดวงตายังเหลือค้าง แรงสะบัดของศีรษะทำให้ความคิดของชายหนุ่มหยุดลงในสามสิบวินาทีถัดมา เลือดสีแดงผสมของเหลวคล้าย

ตะกั่วไหลตุงๆ ออกจากกรูบนศีระะ ร่างของชายหนุ่มฟาดลงบนพื้น ไร้ซึ่งปฏิกิริยาตอบโต้ใดๆ อีก

“เกิด...เกิดอะไรขึ้น” ริคพิมพ์ำขณะยันกายลุก เงยหน้ามองสิ่งที่เกิดขึ้นในห้อง แล้วก็พบว่าเป้าหมายนอนทอดกายตายอยู่บนพื้นห้อง โดยมีชายอีกคนยืนอยู่ข้างๆ ริคอ้าปากค้างตกใจสุดขีด ตาจ้องเป็นพิกในมือขวาของแขกไม่ได้ รับเชยที่แทรกตัวเข้ามากำจัดเป้าหมายของเขาเสียดื้อๆ

ริคมองร่างสูงโปร่ง ผมหสีบลอนด์ ใบหน้าราวกับถอดแบบจากเขาทุกกระเปียดนิ้วภายใต้ชุดหนังสีดำมันขลับ แล้วความคิดทุกอย่างก็หยุดลงในวินาทีนั้น เพราะบุรุษแปลกหน้าไม่ใช่ใครที่ไหน นอกเสียจากคู่หูของเขา

...สตีฟ แบลดลีย์ เพอร์ตัน

2

เบนสุตร

พระเจ้า...

ริคร้องในใจอย่างตื่นตระหนก ตามองศพบนพื้นห้องกับเพื่อนซึ่งยืนหันหลังให้สลับกัน เขาเดินไปฟังกรอบประตูสังเกตท่าที่สงบนิ่งของคูหอยุ่ยาวนานก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“สตีฟ...นายรู้ไหมว่านายทำอะไรลงไป!”

“ฉันเพิ่งฆ่าคนที่ถูกประกาศจับตาย” สตีฟกล่าวเสียงเรียบ หันมาสบมองคูหูด้วยดวงตาสีเทา แผลต่างฝานึงเจียบเกิดความกดดันมหาศาลระหว่างทั้งสอง ในตอนนั้นเองเจ้าหน้าที่สองนายก็วิ่งเข้ามาในห้อง สตีฟลี้กทางให้แต่โดยดี เขาเดินผ่านริคโทเฟนไปราวกับไม่เห็นว่าเป็นเพื่อนของตนยืนอยู่ตรงนั้น

เด็กหนุ่มจ้องมองฮามิลตันด้วยนึกเสียดาย ความเจ็บใจทำให้เขากำหมัดแน่น รีบเดินปึงปึงไปหาสตีฟ

“สตีฟ!” ริคเรียก ไม่สนใจเจ้าหน้าที่ซึ่งลงพื้นที่ทำงานกันอย่างระมัดระวัง เด็กหนุ่มดึงไหล่อีกฝ่ายเอาไว้ “นายมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เลปเปลาฟส่งนาย

มาใช้ใหม่ นายทำให้แผนของฉันพังหมดเลยรู้ตัวไหม!”

อีกฝ่ายได้ยินก็หมุนตัวกลับมาปัดมือรีคอออกอย่างไม่พอใจ

“ไม่มีใครส่งตัวฉันมาทั้งนั้น” สตีฟกระแทกเสียงใส่ “นายน่าจะชอบใจที่ฉันช่วยชีวิตนายด้วยซ้ำนะริคก็”

“ช่วย? งานนี้ฉันไม่ต้องการให้นายช่วยเลยสักนิด ฉันเกือบจับฮามิลตันได้แล้ว แต่นายเข้ามาขวาง!”

สตีฟหลบตาที่มีแววขุ่นข้องของอีกฝ่าย ก่อนกล่าวสวนเสียงแผ่ว

“อย่าคิดว่าฉันไม่รู้เพราะอะไรนายถึงแอบมาทำภารกิจนี้คนเดียว”

คราวนี้ริคเสียปากบิบ แวตาราชสีห์หายไปใบัดดล ใบหน้ากราดเกรี้ยว คลายลงจนกลายเป็นความกระอักกระอ่วนใจ

“นายทำตัวลึๆ ล่อๆ มาหนึ่งเดือนเต็มๆ” สตีฟบอก “ฉันถามอะไร นายก็เลียงไม่ตอบ...นายคิดหรือว่าฉันจะไม่สงสัย”

ชายหนุ่มกล่าวอย่างใจเย็นระหว่างมองใบหน้าของอีกฝ่าย

“นายเจอคนที่มีความเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง แต่กลับปิดปากเงียบ ไม่บอกเลปเปเนลาฟหรือทีมสืบสวนคนอื่นที่เกี่ยวข้อง”

“ฮามิลตันไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น” ริคเถียงทันที

“ถ้าหากมันไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นละก็ นายควรจะจับตายหมอนี่ตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอเขาแล้ว” สตีฟกล่าวอย่างรู้ทัน “นายปิดบังอะไรฉันเอาไว้”

ริคป้ายหน้าหนีสายตาจับผิดนั้นทันที “มันไม่ใช่เรื่องของนาย นายไม่ควรเข้ามาขวาง”

“เข้ามาขวาง?” สตีฟหัวเราะประชด “ถ้าหากฉันไม่เข้ามาขวาง นายก็ตายไปแล้ว! เขาจะฆ่านาย! ได้ยินไหม คนพวกนี้ต้องการฆ่านาย!”

คราวนี้ทั้งสองสบตามองกันไม่กะพริบ ความหงุดหงิดทำให้ริคกำหมัดแน่นจนเส้นเลือดปูด

“ริคโทเฟน! ริค! พระเจ้า...คุณปลดปล่อยใช้ไหม” ตอนนั้นเองก็มีเสียงตะโกนลั่นดังขึ้นด้านหลัง ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่รูปร่างกำยำ สวมชุดไปรเวตวิ้งเหวาะๆ มาหาทั้งสองหน้าตาตื่น

“บอดีการ์ดของนายมาแล้ว” สตีฟกระซิบขณะหันมองโจเอล “จำไว้ในะ...ฉันไม่ใช่พี่เลี้ยงของนาย ไม่ว่านายคิดจะทำเรื่องวุ่นๆ อะไรอีก ฉันจะไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยอีกแล้ว”

น้ำเสียงจริงจังนั้นทำให้ริคชะงัก เขากลับรู้สึกผิดเสียอย่างนั้น เด็กหนุ่มมองเพื่อนเดินไปสนทนากับเจ้าหน้าที่สองสามนายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่สนใจเขาอีก

แทนที่ภารกิจลับจะสำเร็จลุล่วง ดูเหมือนเรื่องกลับตาลปัตร และเด็กหนุ่มก็อยู่ในสถานการณ์ลำบากเสียแล้ว...

“คุณเป็นอย่างไรบ้าง” บอดีการ์ดร่างใหญ่กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เขาคอยรายงานความเคลื่อนไหวให้เจ้าหน้าที่รายอื่นๆ นอกตึกกระฟ้าผ่านแฮดเซต แม้กระทั่งยามที่สับสนตามองริคโทเฟนในขณะนี้

เด็กหนุ่มไม่ได้ตอบคำถาม ยังคงจ้องมองสตีฟไม่วางตา

เขาไม่รู้...ไม่รู้เลยว่าตนจะปิดบังความลับและสิ่งที่ได้ลงมือทำจากสายตาของคู่หูคนนี้ได้ได้อย่างไร

เอาเถอะ สุดท้ายแล้ว...เขาทำภารกิจพลาด ฮามิลตันตายก่อนเขาจะได้ข้อมูลซึ่งสาวไปถึงต้นตอของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องในคริตเชียร์ได้ ดูเหมือนงานนี้จะยากเกินไปสำหรับริค และไม่รู้ว่าเขาต้องเจออุปสรรคอีกสักกี่ครั้งในการทำภารกิจถัดไป

ภายในสี่สิบสี่ชั่วโมงเจ้าหน้าที่ก็เริ่มเคลื่อนไหว...พวกเขาตรวจสอบทุกชอกทุกมุมและข้อมูลทุกจุดเพื่อตั้งทุกคนที่มีความเกี่ยวข้องกับกราดินบายอน มาสอบสวนอย่างละเอียด

ที่จริงแล้วกราดิน บายอน เป็นพ่อค้าขายปืนเถื่อนที่ตำรวจตามจับมานานสองเดือน หากแต่หลบหนีและไม่มีใครทราบว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน จนกระทั่งริคโทเฟนเป็นคนพบและสร้างเรื่องในครั้งนี้ แม้ว่าเด็กหนุ่มจะได้รับคำชื่นชมจากบรรดาเจ้าหน้าที่ในเมืองกิวก้า แต่เขากลับถูกละเลาะไปว่าและถูกเรียกตัวให้กลับไปดรัมลิงตัน เซสเซ ทันที

“ถ้าหากเธอไม่กลับมา ฉันจะไปปรับตัวเธอเอง”

“โอเค ก็ได้...ผมจะกลับวันนี้” ริดบ่นอึดอัดหลังจากวางสาย เขาไม่สนใจสายตาของโจเอลซึ่งยืนกอดอกอยู่ข้างประตูห้องพักเลยสักนิด

“ผมบอกคุณแล้วว่างานนี้อาจไม่สำเร็จ”

“ผมรู้” ริดว่าพลางทิ้งตัวลงบนม้านั่ง มองผ่านกระจกโรงแรมไปยังเมืองกิวก้าในยามเช้า ตึกสูงระฟ้าปรากฏตามจุดต่างๆ ทั่วเมือง อาคารล้อมหน้าล้อมหลังปราศจากทุ่งหญ้าเขียวชอุ่มและต้นไม้สูงชะลูด ช่างแตกต่างจากบ้านพักตากอากาศของพี่ชายบนเชิงเขาในเมืองเฮลเพนเบิร์กโดยสิ้นเชิง “ผมอยากพักผ่อน”

“คุณก่อเรื่องไว้เยอะ ผมไม่คิดว่าเลปเปลาฟจะอนุญาตให้คุณกลับไปพักผ่อนทันทีที่เดินทางกลับไปเมืองหลวงหรอกนะ” บอติการ์ตคนดีของเขาพูดตรงชะมัด คำพูดของโจเอลต่อยเจ็บจนริดแทบจุกไปเลยทีเดียว “ทำไมคุณต้องจัดการกับฮามิลตัน”

ริดเหลือบมองอีกฝ่ายด้วยหางตา

“ผมรู้ว่าผมมีหน้าที่สนับสนุนการกระทำของเจ้านาย และไม่ควรถามว่าคุณจะทำอะไร แต่หลายครั้งการกระทำลับๆ ล่อๆ ของคุณก็ทำให้ผมอดสงสัยไม่ได้”

เด็กหนุ่มได้ยิ้มนั่นก็ถอนใจยาว

“ผมเชื่อว่าคุณรู้” ว่าพลางเกาศีรษะแกรกๆ

“ฮามิลตันมีความเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องใช่ไหม”

ริดมีท่าทีลังเล เด็กหนุ่มเลื่อนมือประสานท้ายทอยพลางถอนใจอีก

“มันเป็นคดีที่อันตรายที่สุดในคริสต์เชียร์...ผมไม่เคยเห็นคุณสนใจคดีไหนมากเท่าคดีนี้” โจเอลว่าพลางขมวดคิ้วมองเจ้านายด้วยความเป็นห่วง “ทั้งๆ ที่คุณก็รู้ว่าในฐานะนามสกุลที่สอง คุณมีความสำคัญกับประชาชนชาวคริสต์ไซร์อย่างมาก ไม่ควรเอาชีวิตไปเสี่ยง”

“ในเมื่อนามสกุลที่สองเอาชีวิตไปเสี่ยงไม่ได้ ผมก็จะเปลี่ยนประวัติศาสตร์คนที่ได้รับตำแหน่งนี้” ริดเถียงคำไม่ตกปาก “เลปเปลาฟเองก็อนุญาตให้ผม

มีส่วนร่วมในคดีนี้ เขาอนุญาตให้ผมมีส่วนร่วมออกภาคสนาม ผมสามารถตรวจสอบงานทุกอย่างของกระทรวงกลาโหม...ผมสามารถตัดสินใจที่จะ...”

“คุณมีสิทธิ์มากกว่าทุกคน แต่คุณก็ควรฟังความคิดเห็นของทุกคนเหมือนกัน...ในเมื่อผู้ใหญ่เตือน คุณก็ควรรับฟังและระมัดระวัง ผมไม่เห็นด้วยกับการกิจลับในครั้งนี้ แต่ในฐานะที่เป็นบอดีการ์ดของคุณ ผมจะยอมช่วยเหลือคุณจนกว่าผมคิดว่างานนั้นเริ่มจะไม่ ‘โอเค’ ...และอันที่จริง การทำภารกิจคนเดียวแบบนี้ไม่ใช่เรื่อง ‘โอเค’ เพราะฉะนั้นคราวหน้าผมอาจต้องรายงานความต้องการของคุณให้เลาเปเนลาฟฟังก่อน เพื่อความปลอดภัยของคุณเองนะริคโทเฟน” โจเอลกล่าวเป็นเชิงสั่งสอน ทำเอาริคหนึ่งหน้าอไม่พอใจ “เอาเถอะ การตายของฮามิลตันคือคำตอบของคุณใช่ไหม”

“ไม่” ริคส่ายหน้า “ผมไม่ได้ข้อมูลอะไรเลยจากหมอนั้น...ผมไม่ได้ต้องการให้ฮามิลตันตาย...เอ่อ อย่างน้อยก็ไม่ตายจนกว่าผมจะได้ข้อมูลจากเขานะ...ฮามิลตันรู้ว่าของที่ผมอยากได้อยู่ที่ไหน แต่เขาตายก่อนที่ผมจะสาวเอาความจริงเรื่องนั้นมาได้”

เด็กหนุ่มบอกตามตรง แล้วนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อวาน ขณะที่สติฟล้นไถ่ฮามิลตันอย่างไม่ไยดี ในตอนนั้นริคทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากนอนเกลือกกลิ้งบนพื้นหลังจากโดนแรงลมปรีดาจากก้อนแสงสว่างลึกลับ ผลักกระเด็นจนติดกำแพง...เขาไม่รู้ว่าสติฟมาตอนไหน หรือรู้ได้อย่างไรว่าริคอยู่ที่นั่น แต่เด็กหนุ่มก็ไม่ได้สนใจนัก เพราะเพื่อนคนดีของเขาฉลาดเป็นกรด สติฟมีวิธีนับร้อยในการตามหาตัวริคโทเฟนโดยไม่ให้เจ้าหน้าที่รายอื่นๆ รู้ สิ่งที่เขาสงสัยคือ แสงสว่างในห้องพักของฮามิลตันคืออะไร

ริคไม่รู้ว่ามันคืออะไร อาจจะเป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ หรือผลงานทางวิทยาศาสตร์ที่ฮามิลตันสร้างขึ้นเองก็ได้ เขาจำได้ว่าฮามิลตันพยายามหนีจึงหาวิธีทำอะไรสักอย่างกับก้อนแสงนั้น

น่าแปลกแะ...ก้อนแสงนั้นจะช่วยให้ฮามิลตันหนีจากริคได้หรือ เด็กหนุ่มคิดไม่ออกเลย เขาคิดทบทวนอยู่เป็นนาน จนกระทั่งเสียงของโจเอลเรียกให้หลุดจากภวังค์

“พอจะบอกได้ไหมว่าของที่คุณต้องการจากฮามิลตันคืออะไร” คำถามของบอดีการ์ดคนดีทำให้ริคกระอักกระอ่วนใจ

“คือ...ผมคิดว่า...”

อีกฝ่ายยังรอฟังคำตอบ

“ผมคิดว่าคุณไม่ควร...”

ก็อก! ก็อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ทำให้ริครู้สึกผ่อนคลายทันทีที่โจเอลหันไปเปิดประตูต้อนรับแขก และจบบทสนทนาระหว่างพวกเขาลงแค่นั้น

“ริค” สตีฟเดินเข้ามาในห้อง ก่อนจะหันไปทักทายบอดีการ์ดของเพื่อน “ฉันคิดว่านายคงอยากฟังเรื่องนี้แน่ๆ”

“เรื่องอะไร”

“ศพฮามิลตันถูกฆ่าในวันนี้”

“แล้ว?”

“ผลการตรวจภายในพบว่าเขาอาจจะไม่ใช่คน”

“ฉันก็คิดว่าเขาไม่ใช่คน...ฉันหมายถึง เขาอาจไม่ใช่คนธรรมดา เพราะฉันเห็นเขาใช้ฝ่ามือยิงกระสุนออกมาได้”

“นายแน่ใจ?”

“คุณนามสกุลที่สองพูดได้ถูกต้องแล้ว ฝ่ามือของผู้ตายมีแนวโน้มทำให้เกิดแรงดันมากพอในการดันวัตถุโลหะชิ้นเล็กๆ ออกมา คล้ายหลักการทำงานของปืนกลมือ”

“ปืนกลอย่างนั้นเหรอ” สตีฟมองอย่างประหลาดใจขณะฟังแพทย์ชันสูตรอธิบายเพิ่มเติม

เจ้าหน้าที่โจเอลบอกลูกน้องให้ออกไปเฝ้าด้านนอกห้องชันสูตรศพ ก่อนล็อกประตูทันทีที่รู้วาทสนทนาระหว่างเจ้านายกับแพทย์นั้นเป็นความลับที่พวกเขาไม่สามารถเปิดเผยแก่ใครก็ตามที่ไม่ได้อยู่ในหน่วยงานสืบราชการลับของครีตเชียร์

“เราจะเห็นว่าฝ่ามือของฮามิลตัน เคิร์ก มีรอยแผลเป็น” แพทย์ชันสูตรกล่าวต่อขณะที่ริมมอสภาพแผลบนฝ่ามือซีดๆ ทั้งสองข้าง “ข้างในมีลูกกระสุนฝังอยู่ใต้ผิวเต็มไปหมด”

“เขามีกระสุนฝังในฝ่ามืออย่างนั้นหรือครับ” ริดถาม

“ไม่เชิง ที่จริงเราต้องพูดว่าเขา ‘ผลิตกระสุน’ ด้วยตนเองต่างหาก”

ได้ยินเช่นนั้นริดก็อ้าปากหวอ ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง

“หลังจากการตรวจสอบ เราก็พบสิ่งที่พิศดารยิ่งกว่านั้น ในเลือดของเขาเต็มไปด้วยตะกั่วเหลว มีเพียงส่วนของสมองกับหัวใจเท่านั้นที่พบองค์ประกอบของเลือดอยู่บ้าง”

“พระเจ้า เขามีชีวิตอยู่ด้วยกลไกการทำงานของโลหะตะกั่วในร่างกาย”

“อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้น” สตีฟพืมพ์ ไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นกับคำพูดของนายแพทย์เลยสักนิด “กลไกการสร้างปืนกลด้วยมือคงอธิบายได้ไม่ยาก”

ว่าพลางชี้ข้อมือของศพ นายแพทย์จึงเปิดแผ่นหนังขึ้น เผยให้เห็นเส้นเลือดซึ่งถูกตะกั่วปกคลุมแลดูคล้ายท่อโลหะเล็กๆ ฝังในแขน

“เราจะบอกว่าเขากลายเป็นไซบอร์ก (ครึ่งคนครึ่งหุ่นยนต์) ไปแล้วก็ได้”

แต่ละคนมองศพด้วยสายตาเคร่งเครียด พวกเขาไม่รู้จริงๆ ว่ากำลังเผชิญหน้ากับมนุษย์ประเภทไหนกันแน่

“ที่จริงแล้วมนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้หากขาดปริมาณเลือดที่เพียงพอ” นายแพทย์เอ่ยขึ้น “แต่ดูเหมือนว่ากรณีของฮามิลตันจะไม่ใช่ออย่างนั้น”

“เขาคงไม่ใช่มนุษย์ต่างดาวหรอกนะ” โจเอลเอ่ยขัด เขี่ยดยั้มประชิด

สตีฟถูจมูก ขณะครุ่นคิดนั้น หลังมือก็ปรากฏเส้นเลือดดูคล้ายรูปผีเสื้อกระพือปีก ที่เกิดเมื่อเขาใช้ความคิดอย่างหนัก

ริดเสียสมาธิทุกครั้งที่เห็นเจ้าผีเสื้อสีเขียวขยับอยู่บนหลังมือของเพื่อน และเขาก็ไม่สามารถละสายตาจากมันได้

สตีฟยั้มให้ท่าที่อยากรู้ อยากเห็นของริดโทเฟน ก่อนหันกลับมาสนใจ

พียงนายแพทย์อธิบายต่อ

“ลองสังเกตช่วงต้นแขน เราจะพบว่าเส้นเลือดโป่งออกให้พอดีกับขนาดของกระดูกเล็ก ๆ ซึ่งต้องอาศัยแรงดันมากพอในการยิงกระดูกออกจากฝ่ามือ ส่วนตรงนี้เป็นสปริงรีคอยล์ซึ่งติดต่อเข้ากับแขน”

โจเอลกับบริกัมหน้าพิจารณาโครงสร้างบริเวณข้อมือ

“เขาปรับเปลี่ยนร่างกายตนเองให้กลายเป็นอาวุธ...เขาคือไซบอร์ก”

“ช่างน่าอัศจรรย์ใจ” โจเอลเอ่ยอย่างตกตะลึง

คำพูดของนายแพทย์ตอกย้ำว่าโครงการดัดแปลงมนุษย์ให้กลายเป็นเครื่องจักรคือเรื่องจริง และเรื่องนี้ก็เกี่ยวพันกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง

เด็กหนุ่มกัตรีมฝีปากบางคิดหนัก ไซบอร์กตอนนี้ทำให้เขานึกถึงหัวหน้ากลุ่มฆาตกร...ซามัลลี

เขาจำได้ดีว่าชายคนนั้นต้องทนทุกข์ทรมานกับชีวิตในอดีตเพียงใด และยังจดจำภาพที่ซามัลลีถูกจับตัวไปทดลองได้เป็นอย่างดี...ชายผู้นี้และฮามิลตันอาจพบโชคชะตาเดียวกันในวันที่ร่างกายถูกเปลี่ยนสภาพไปจนหมดสิ้น

วิ๊ดดด!

จู่ๆ วินาทีนั้นเองริคก็ได้ยินเสียงหวีดร้องในศีรษะ เสียงนั้นแหลมเล็ก แสบแก้วหูจนเด็กหนุ่มต้องยกมือปิดหู

ดูบ!

“สตีฟ!” โจเอลร้องเสียงหลง เบิกตามองแผดต่างฝ่าของเจ้านาย ล้มลงบนพื้น “เธอเป็นอะไรหรือเปล่า”

“โอเค ผมโอเค” สตีฟตอบขณะโจเอลช่วยพยุงขึ้นมาจากพื้น ทว่าดูเหมือนเขาจะหมดเรี่ยวแรงไปเสียเฉยๆ ผิวของเขาเย็นเฉียบและซีดเผือกครู่เดียวสตีฟก็สลบไป

ดูบ!

“ริคโทเฟน!” นายแพทย์และโจเอลร้องลั่น

คราวนี้เด็กหนุ่มเป็นฝ่ายร่วงลงบนพื้น ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

อีกเมื่อเสียงหวีดในศึกระดังติดต่อกันจนประสาทหลอน เขาร้องอย่างเจ็บปวด รวากับมีดเสียดแทงผ่านรูกู ริดดิ้นพรวดพราด พยายามสะบัดหน้าหวังว่าเสียงหวีดนั้นจะหายไป แต่มันกลับดังขึ้นเรื่อยๆ กลบเสียงกระวนกระวายของโจเอลไปจนหมดสิ้น

นายแพทย์ยิปตะโกนเรียกเจ้าหน้าที่ข้างนอกให้เข้ามาช่วยเหลือริดดิกับสติฟทันที

อ้ากกก!

จู่ๆ ริดดิก็ได้ยินเสียงกรีดร้อง เสียงนั้นกังวานชัด มันเป็นเสียงที่เขาเคยได้ยินมาก่อน...เสียงร้องของซามัลลี เยเรเอส ในห้องทดลอง ภาพนั้นชัดเจนมาก เขาเห็นเลือดและเตียงพยาบาล เห็นภาพสยดสยองของร่างแหลกเหลวของชายคนนั้นขณะกระแสไฟฟ้าไหลผ่านสายยาวซึ่งเชื่อมเข้ากับร่างของซามัลลี แวบต่อมาก็เกิดประกายไฟฟ้าน่ากลัว

เสียงกรีดร้องนั้นฟังโหยหวนนัก ความเจ็บปวดทรมานของซามัลลีส่งผ่านมายังร่างกายของริดดิโทเฟน ขณะที่เสียงสะท้อนอันสับสนดังวนอยู่ในศึกระ เด็กหนุ่มก็ไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดรวดร้าวที่เกิดขึ้นได้อีกต่อไป เขาสลบไปในวินาทีต่อมา แล้วทุกอย่างก็กลายเป็นสีดำ

3

องค์กรลับในหุบเขา

อากาศอบอุ่นในช่วงฤดูใบไม้ผลิเป็นสัญญาณแห่งการเริ่มต้น
ที่ดีในปีนี้

สำหรับรินเลอเลส เธอเองก็เริ่มต้นได้ดีในระดับหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
การย้ายที่อยู่...เรื่องอิสระในการเดินทางท่องเที่ยวทั่วคริสต์เชียร์ หรือเรื่องของ
เธอกับริคโทเฟิน เลมเบอส์ท์

ตลอดช่วงเวลาที่ยอดฝีมือสายลับกับสตีฟ เขามีโอกาสใกล้ชิดรินเลอเลส
มากขึ้น ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างทั้งสองเริ่มต้นขึ้นในค่ายทัพกษัตริย์เมื่อปีที่
แล้ว ก่อนหน้าที่ของริคจะทำให้ทั้งสองไม่ได้พัฒนาความสัมพันธ์ต่อถึงหกเดือน
กระนั้นความรู้สึกดีๆ ระหว่างทั้งสองก็ไม่ได้จางหายไปไหน ริคจึงตัดสินใจคบ
กับรินเลอเลสอย่างจริงจังอีกครั้ง

รอยยิ้มผุดบนใบหน้าवलของหญิงสาวร่างเล็ก ยามนี้ถึงทุกวินาทีที่
เธอได้ใช้ร่วมกับริคโทเฟินเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ใช่แล้ว...คุณได้ยินไม่ผิดหรอก
สองสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง...นั่นหมายความว่าพวกเขาเริ่มคบกันอย่างจริงจังได้

เพียงสองสัปดาห์เท่านั้น ทั้งๆ ที่ต่างมีที่ท่าจะคบหากันมาตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่รู้จักกัน

อุปสรรคของทั้งสองไม่ใช่ความไม่เข้ากันหรืออุปนิสัยที่ไม่ลงรอยกัน หากแต่เป็นเพราะริคไม่มีเวลาให้สิ่งที่เรียกว่า ‘แฟน’ ต่างหาก

ริคโทเฟน เลมเบอส์ท์ ไม่ใช่สามัญชน นับตั้งแต่เขาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยดิลลูค เคเวเทอร์ เขาได้รับเลือกเป็นนามสกุลที่สอง อันเป็นตำแหน่งที่คนคริสต์ใช้ทุกคนปรารถนา

ด้วยฐานะที่ยิ่งใหญ่ ภารกิจของเขาก็ใหญ่ยิ่งด้วย ริคต้องเดินทางทั่วคริสต์เชียร์ ติดตามผู้ปกครองนิลบาเล็ดเพื่อสร้างผลงานให้มากที่สุดตลอดทั้งปี 70 เปอร์เซนต์ ของชีวิตต้องแบ่งให้หน้าที่ที่ทางตระกูลนิลบาเล็ดจัดสรรให้ 20 เปอร์เซนต์ คือการทำงานภาคสนามและรับคำสั่งจากเลปเปินลาฟแห่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทุกๆ วันเขาต้องแบ่งเวลาฝึกร่างกายให้พร้อมเพื่อเป็นสายลับที่เรียกว่าลับสุดยอดของคริสต์เชียร์ และอีก 10 เปอร์เซนต์ ที่เหลือคือชีวิตในมหาวิทยาลัย เขากลายเป็นนักศึกษาพิเศษที่ลงเรียนได้เทอมละหกหน่วยกิตหรือน้อยกว่านั้น เพื่อรักษาสถานภาพนักศึกษาเอาไว้

ใน 100 เปอร์เซนต์ ไม่ปรากฏเวลารว่างให้สิ่งที่เรียกว่าความรัก... และเพราะเหตุนั้น เทอมอน่า นิลบาเล็ด จึงต้องเดินทางเขาไปโดยทั้งสองยังไม่ได้เริ่มต้นคบกันอย่างจริงจังเลยด้วยซ้ำ ริคจึงนับว่าโชคดีมากที่ได้เจอผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งซึ่งพร้อมจะให้โอกาสเขา และอดทนต่อระยะเวลาและระยะห่างระหว่างทั้งสองได้

รินเลอเลสคือหญิงสาวคนนั้น เธอรอคอยและเข้าใจความรู้สึกของริคดีกว่าผู้หญิงทุกคน เธอไม่ใช่เพียงแฟนคลับที่คอยตามกรี๊ดริคทุกที่ทั้งในมหาวิทยาลัยและสนามบิน หากแต่เป็นคนที่ดีระหนักดีว่าเขาชอบและไม่ชอบสิ่งใด เธอเคารพความคิดของเขา ทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายด้วยการมอบสีหน้าร่าเริงและรอยยิ้มอันสดใสให้ หญิงสาวต่างชาติผู้นี้จึงสร้างความประทับใจให้เด็กหนุ่มได้ไม่ยากนัก

ในตอนนี้รินเลอเลสก็ให้โอกาสริคอีกครั้ง...สองสัปดาห์ผ่านไปโดย

ทั้งสองไม่มีโอกาสเจอหน้าหรือสนทนากันเลยสักครั้ง ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ยังอดทนอดกลั้นต่อความคิดถึงแฟน

“วันนี้เขาจะมาที่นี่” เสียงเรingat้อนรับแสงแดดยามเช้าดังขึ้นทันทีที่เจ้าของร่างเล็กได้ฝ่าห่มหนาตื่นนอน หญิงสาวพูดทวนซ้ำไปมาด้วยความตื่นเต้น ก่อนทอดตามองตีกระฟ้านอกบานกระจก

เธอยึดอกสูดกลิ่นหอมของไอแดด ก่อนเดินไปหยิบแจกันมาวางไว้บนโต๊ะกระจกในห้องรับแขก หญิงสาวฮัมเพลงอย่างสุขใจขณะจัดดอกกุหลาบลงในแจกันที่ละก้าน เสร็จแล้วก็เดินไปอาบน้ำแต่งตัว สวมชุดเดรสสีเหลืองอ่อน ผูกผมด้วยผ้าลูกไม้สีเดียวกัน ใบหน้าหวานฉ่ำก็ยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี เธอออกจากห้องนอน รอคอยเวลาที่แฟนหนุ่มจะเดินทางมาเคาะประตูเพื่อรับเธอออกไปเที่ยวด้วยกัน

“เลิกฝันได้เลย วันนี้รีคโทเฟนไม่มาหาเธอหรอก”

“กรี๊ด!!!”

รินเลอเลสรีบถอยเท้ากลับเข้าไปห้องนอนทันทีที่พบว่ามีคนปรากฏกายขึ้นข้างประตู เธอเบิกตามองผู้มาเยือนอย่างตื่นตระหนก

“เฮดรัล! เธอทำให้เราตกใจมาก!” หญิงสาวดีใจเหลือฝ่ายซึ่งหัวเราะชอบใจกับหน้าตาหวาดผวานั้น “ทำไมจู่ๆ ก็มาที่นี่”

“มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นนิดหน่อย...เธอไม่รู้สิกละเธอ”

รินเลอเลสตีสีหน้างงไฉ่

“ไม่นะ” เธอกะพริบตาปริบๆ อย่างสงสัย รีบหมุนตัวเดินหนีไปยืนพิงโซฟาเมื่อสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายจ้องมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างพิลึกพิลั่น เฮดรัลหัวเราะคิกคักจนทำให้รินเลอเลสหน้าแดงเหมือนลูกตำลึงสุก

“มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นมาสักพักแล้วละ” เฮดรัลกล่าวจบก็เป่าปาก สายหน้าด้วยความเหนื่อยหน่ายใจในท่าทีไล่ชื่อของเพื่อนสาว

“อะไรคือสิ่งผิดปกติ”

เฮดรัลไม่ได้ตอบ เขาโยนกระเป๋าสีเขียวขี้ม้าคู่ใจลงบนโซฟา โยนหูฟังและ Mp3 ไว้บนโต๊ะกระจกอย่างไม่มีใจในัก ก่อนเดินเข้าไปในห้องครัว

“เฮดรัล อะไรคือสิ่งผิดปกติ” รินเลอเลสถามย้ำอีกครั้ง เธอเดินตามเพื่อนเข้าไปฉวยกระป๋องน้ำอัดลมจากมือของอีกฝ่าย นัยน์ตาสีเข้มกลมโตจ้องมองเฮดรัลด้วยความสงสัย

“เดอ มา เทีย”

หญิงสาวนิ่งไป เบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ

“มีคนพยายามแทรกแซงและทำลายความสมดุลในเดอ มา เทีย” เฮดรัลกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมองหญิงสาวอย่างจริงจัง “ฉันสลับไปสองครั้งตอนอยู่ในโรงเรียนทัทกษัตริย์อันดาร์ส ดินขึ้นมาจากที่ที่ภพว่าตัวเองอยู่ในห้องพยาบาล ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในเดอ มา เทีย แต่มันทำให้...”

เด็กชายว่าพลางเลื่อนมือลูบต้นคอ

“มันทำให้ฉันควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้”

“เป็นไปได้”

“มันเป็นเรื่องจริง” เฮดรัลย้ำ

“สติฟรู้เรื่องนี้แล้วไซ้ไหม” สีหน้าของรินเลอเลสแลดูกังวลนัก

“ฉันเพิ่งบอกเธอยังไงล่ะว่า ริคไทเฟนมาหาเธอวันนี้ไม่ได้”

“หมายความว่ายังไง” รินเลอเลสไม่เข้าใจความหมาย แต่เมื่อลองทบทวนสิ่งที่เฮดรัลกล่าวอีกที ก็พอจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้ หญิงสาวหน้าซีดไปในบัดดล “นั่นหมายความว่า...”

“ใช่แล้วละ ทั้งนามสกุลที่สองและสติฟเพิ่งถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาลเมื่อวานนี้ สติฟยังไม่รู้เรื่องที่ฉันสลับไปก่อนหน้านี้สองครั้งในโรงเรียนทัทกษัตริย์เมื่อต้นเดือน” เฮดรัลขมวดคิ้วครุ่นคิด “เธอเข้าใจไหม ก่อนหน้านั้นฉันสลับไป แล้วตอนนั้นสติฟกับริคก็สลับไปอีก นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ๆ มันเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในเดอ มา เทีย”

“เฮดรัล เธอไม่ได้บอกใครเรื่องนี้ไซ้ไหม”

“ยังไม่มีใครรู้เรื่องนี้”

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ พวกเราต้องรีบไปหาสติฟ”

“เดี๋ยวก่อน” เฮดรัลรีบยกมือห้ามสาวน้อยที่พร้อมจะวิ่งออกจากห้องทันทีที่เธอกำลังจะรีบหนีหน้าตื่นตระหนกของรินเลอเลสทำให้บรรยากาศในห้องกดดันขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว “ทั้งสองคนอยู่ในการดูแลของเจ้าหน้าที่คริสตัส เธอเข้าไปหาพวกเขาไม่ได้หรอก”

“แต่ว่า...”

“เธอจะกลายเป็นตัวก่อกวนพวกเขา” คำพูดของเฮดรัลทำให้อีกฝ่ายแทบจุก

“เราแค่ไปเยี่ยมพวกเขา”

“โอ้คำว่าแค่ไปเยี่ยมของเธอมันใช้ไม่ได้ผลกับคนอารมณ์ร้อนสองคนที่นอนอยู่ในห้องพักรักษาตัวหรอคะ” เฮดรัลหัวเราะคิกคัก รีบคว้ากระป๋องน้ำอัดลมมาดื่มน้ำ “หากเธอรู้จักกับแฟนตัวเองให้สติพเห็น คิดว่าอะไรจะเกิดขึ้น... สติพจะฆ่าแฟนเธอทั้งตรงนั้นเลยละ”

“ไร้สาระ” รินเลอเลสทำหน้าบึ้งใส่เพื่อนซึ่งยังพูดจาจนประสาทได้แม้ในยามคับขัน “เธอไปเยี่ยมพวกเขาแล้วใช่ไหม”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ใช้นิ้วอุดหูแล้วก็เดินออกจากห้องครัวด้วยท่าทางสบายอกสบายใจ

“เฮดรัล นี่เป็นเรื่องสำคัญนะ”

“โอเค...ฉันบอกเธอก็ได้ ฉันไปเยี่ยมพวกเขาเมื่อวาน ทั้งสองคนปลอดภัยดี...อย่างน้อยก็ออกจากห้องไอซียูแล้วนะ”

รินเลอเลสส่งสายตาดูหน้าเธอให้กับคำพูดจนประสาทของอีกฝ่าย “คราวนี้เราจะทำอย่างไรต่อ กับความผิดปกติที่เกิดขึ้น”

“ฉันยังไม่รู้วิธีแก้ปัญหา” เฮดรัลโคลงศีรษะ พึมพำพาลงหันมองรินเลอเลส “ว่าแต่เธอไม่รู้สึกรังเกียจอะไรบางอย่างเลยหรือไง”

“เธอหมายถึงอะไร”

“ความเจ็บปวดทรมานทุกอย่างที่ทำให้ฉันถึงกับสลบไปนะ” แววดาคุมราวเหยี่ยวจ้องเพื่อนสาวนั่งราวกับกำลังอ่านใจ “ในเมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับฉัน สติพ และริค เธอเองก็อาจจะ...”

รินเลอเลสตีสีหน้ากังวลใจ เธอกัดริมฝีปากบาง “ตอนนี้ไม่ได้รู้สึกอะไร”

“ดี” เฮดรัลกล่าวอย่างโล่งอก “บางที่อาจจะไม่ใช่สิ่งที่ฉันคิดอยู่ บางที่อาจจะมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นในเดอ มา เทีย แต่ไม่ใช่เรื่องที่รุนแรงนัก ฉันจะหาวิธีแก้ไขเอง”

รินเลอเลสยืนนิ่ง ยังกู้สึกพะวักพะวังเมื่อสีหน้าของเฮดรัลดูไม่สดชื่น เหมือนปกติ บางที่การสลับไปของสติฟ ริคโทเฟน และเฮดรัล อาจมีสาเหตุเดียวกัน สิ่งที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อาจกลายเป็นปัญหาใหญ่ในอนาคต...เธอคิดด้วยความทุกข์ร้อนใจ

“หากมีอะไรให้เราช่วย เธอต้องบอกเรานะ” หญิงสาวกำชับ

เฮดรัลได้แต่ยิ้มกริ่มและส่ายหน้า

“ไม่ต้องห่วง ฉันมาบอกเธอแค่นี้แหละรินนี่...ระวังตัวให้ดี” คราวนี้สีหน้าของเด็กชายดูจริงจังขึ้นอีกครั้ง

ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะดังขึ้น ทั้งสองหันมองประตูซึ่งเปิดกว้างพร้อมร่างของแขกคนใหม่

“สวัสดี” ชายหนุ่มตัวสูงในชุดสูทสีน้ำเงินกล่าว ผมสีช็อกโกแลตรับกับดวงตาสีฟ้าเรียวสวยที่จ้องมองเฮดรัลกับรินเลอเลสอย่างขึงใจ

“ริชชี” รินเลอเลสเดินเข้าไปหาแขกพร้อมรอยยิ้มหวาน เธอทอดทักทายเพื่อน “คุณไม่ได้บอกว่าจะแวะเข้ามาที่นี่”

“ขอโทษทีนะที่ผมไม่ได้โทรศัพท์มาบอกคุณล่วงหน้าเหมือนทุกครั้ง คุณคงรู้แล้วใช่ไหมว่าตอนนี้คุณชายเป็นอย่างไรบ้าง”

“เฮดรัลบอกเราเมื่อตะกี้นี่เอง”

“โอเค ทั้งคุณชายและริคโทเฟนนอนอยู่ที่โรงพยาบาล ทั้งสองคนสลับไปที่ห้องชันสูตร...ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาเป็นอะไร”

“ฉันรู้...มันเกี่ยวกับเดอ มา เทีย” เฮดรัลสวนขึ้นทันที

“อะไรนะ”

“มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นที่นั่น ฉันมาที่นี่ก็เพื่อบอกวันนี้...ทุกคนที่รู้เรื่องเกี่ยวกับเดอ มา เทีย ไม่ปลอดภัยอีกต่อไป” เด็กชายกล่าวด้วยเสียงนิ่งเรียบ ในขณะที่สายตาเต็มไปด้วยความฉงน

“พระเจ้า นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นใช่ไหม” ริชาร์ดอุทานเสียงแผ่ว
เฮดรัลห์รีตา ยักคิ้ว

“ฉันยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในเดอ มา เทีย และใครเป็นคนแทรกแซงเรื่องนี้ ฉันจะต้องรีบหาคำตอบให้เร็วที่สุด” เด็กชายกล่าวจบก็เดินจ้ำจ้าวออกจากห้อง ยกมือบอกลาเพื่อนๆ โดยไม่หันกลับไปมองอีก

“ผมอยากให้สิ่งที่เฮดรัลห์พูดเป็นเรื่องโกหก” ริชาร์ดเอ่ยด้วยสีหน้ากังวล เขารีบโทรศัพท์รายงานใครสักคน ก่อนหันกลับมาสนใจหญิงสาวในชุดเดรสสีเหลืองอ่อนรับกับใบหน้าจิ้มลิ้มซึ่งกำลังมองเขาด้วยนัยน์ตาโตแสดงความสงสัย “ผมจะกลับไปหาคุณชายระหว่างที่ในห้องพยาบาลไม่มีใครคอยเฝ้าเขา”

“พอดีการ์ดของริคอาจอยู่ที่นั่น”

“ไม่เป็นไรหรอก ก็แค่โจเอล...ผมขอให้ไม่ใช่เลปเปเนลาฟหรือคุณเลมเบอส์ก็พอ” ริชาร์ดกล่าวพลางถอนใจอย่างเป็นกังวล “วันนี้คุณต้องกลับไปห้องค์กร”

“กลับองค์กร?”

“ใช่”

“ตอนไหน?”

“ถูก ตอนนี้นี่เลย” ริชาร์ดย้ำชัดถ้อยชัดคำ “มอสติลและเพื่อนเก่าของริครอคุณอยู่ด้านล่างคอนโด”

“อะไรนะ เพื่อนเก่าของริค? เดียวนะ...ทำไมจู่ๆ ก็ให้เรากลับองค์กรพร้อมพวกเขา” รินเลอเลสประหลาดใจ

“คุณชายสลับไป พวกเราต้องเปลี่ยนแผนทันที”

“เปลี่ยนแผน?”

“ใช่ ผมต้องการให้คุณช่วยทำงานชิ้นหนึ่งตามแผนของคุณชาย”

“คุณคือรินเลอเลสสินะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“อยากเห็นคุณแสดงปาฏิหาริย์จัง ทำได้ไหม”

“รินเลอเลส คุณเคยฆ่าใครหรือเปล่า”

“เธอไม่เคยฆ่าใครหรอก คุณชายไม่มีทางให้เธอทำแบบนั้น” คำตอบของมอสติล เฟลโร ทำให้บรรดาเด็กหนุ่มที่นั่งบนเบาะหลังต้องหันกลับไปมองชายในชุดสูทสีดำหน้ารถ

“แต่เธอเป็น...”

“ใช่ เธอเป็นแบบนั้น แล้วไง” คราวนี้น้ำพันปี ครีฟกิ้น เอ่ยขัด

“ผมคิดว่าคนที่แบบเธอจะสามารถ...”

“ไม่มี” เสียงของมอสติลหยุดคำได้เสียงของหนุ่มๆ ในรถ “ไม่ว่าพวกเธอคิดอะไรอยู่ รินนี่ก็ทำสิ่งที่พวกเธอคิดไม่ได้หรอก จริงไหมรินนี่”

รินเลอเลสนั่งกอดอก ทอดตามองต้นไม้ข้างถนน เธอถอนใจยาวๆ ดีที่สีหน้าของเธอและไม่เอ่ยปากสนทนากับเหล่าสหายเก่าของริคโทเฟนเลยแม้แต่คนเดียว

แน่ละ...การวางเฉยคือหน้าที่ของรินเลอเลส เธอปิดปากเงียบ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และทำตัวให้หลุดออกจากสังคมมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ นั่นไม่ใช่เป็นเพราะนิสัยรักสันโดษเหมือนเฮดรัล เฮคเทล หากแต่เป็นคำสั่งและหน้าที่เพื่อรักษาสถานะของเธอเอาไว้ในสังคม ยิ่งไม่มีใครสังเกตหรือสนใจ เธอยิ่งปลอดภัย...และความลับจะเป็นความลับต่อไป

หญิงสาวปรายตามองวิลเลียมครั้งหนึ่ง ก่อนเอียงศีรษะฟิงกระจกและถอนใจยาวๆ อีกครั้ง

“คุณรู้จักคุณชายซามัลลีมานานแค่ไหนแล้ว” นั่นเป็นอีกหนึ่งคำถามจากทิม

“นั่นสิ คุณชายเจอคุณได้ยังไง”

“มีคนบอกว่าคุณประสบอุบัติเหตุจนสูญเสียความทรงจำไปทั้งหมดจริงหรือเปล่า”

“คุณชายช่วยคุณใช่ไหม”

“หยุดได้แล้ว เด็กๆ” เป็นอีกครั้งที่มอสติลต้องขัด “เลิกคะยั้นคะยอให้เธอตอบคำถามเสียที”

ได้ยินเช่นนั้นแต่ละคนก็หันหน้าบึ้งอย่างแข็งสุดขีด

“เราไม่มีอะไรพิเศษ” รินเลอเลสกล่าวเสียงเบา เรียกความสนใจของเหล่าเพื่อนเก่าของริคให้หันไปมองเธอด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ใครก็ตามที่ทำงานให้คุณชายต้องเป็นคนที่มีความสามารถ”

“คุณเป็นคนที่อยู่ใกล้ตัวคุณชายมากที่สุด คุณต้องเป็นคนที่น่าสนใจมากที่สุดในองค์กร”

รินเลอเลสนิ่งเงียบทันทีที่หูหนุ่มๆ รุมล้อมพร้อมสาดคำถามอีกร้อยแปด

“วันนี้จะไม่ตอบคำถามพวกเธออีก เพราะว่า...” มอสติลมองแต่ละคนสลับกัน “มันไม่ใช่เรื่องของพวกเธอ เลิกเข้าซี่ เข้าใจนะ”

คำตอบนั้นทำให้ทุกคนนั่งเงียบๆ และคิดไปต่างๆ นานา รินเลอเลสถอนใจ มองมอสติลด้วยแววตาขอบคุณ

“อย่างน้อยพวกเธอก็รู้จักกันแล้วนะ” ครีฟกินตะเบ็งเสียงขณะขับรถ “พวกเราคือทีมเดียวกัน ทำงานให้คุณชาย”

“แล้ววันนี้รินเลอเลสมาทำอะไรที่นี่” วินด์สงสัยมาตลอดการเดินทาง มอสติลกับครีฟกินเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนเจ้าตัวจะกล่าวแทรก

“เราต้องกลับองค์กรพร้อมกับพวกคุณ” รินเลอเลสตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“แล้วคุณริชาร์ด...”

“ริชชีเฝ้าสตีฟกับริคที่โรงพยาบาล เขาจึงไม่ได้กลับมาพร้อมพวกเรา”

“อาฮะ”

“คุณมีอะไรสงสัยอีกไหม คุณมิชกิน” รินเลอเลสถาม จ้องวินด์ตาไม่กะพริบ อีกฝ่ายเหยียดยืมอารมณ์ดีขณะมองนวลหน้าใสฉายแววจริงจัง

“ไม่มีแล้ว”

รินเลอเลสละสายตาจากเขา ก่อนหลบตาลงฟังครีฟกิน

“อีกสิบไมล์เราจะถึงองค์กร”

“อีกสิบไมล์เท่านั้นเอง” แมกซ์ลูบหน้า พิมพ์ด้วยความตื่นเต้น ขณะที่ฟรานซิสและทิมก็แปะมือไฮไฟฟ์กระหึ่มยิ้มอย่างพอใจ “นี่อาจจะเป็นครั้งแรกที่เรียกได้ว่า เราเป็นส่วนหนึ่งของทีมคุณชายชาวมัลลิสอย่างแท้จริง”

รินเลอเลสถอนหายใจแผ่วๆ ขณะฟังเสียงหัวเราะพอกพอกใจของเหล่าเด็กหนุ่ม

“ครั้งแรกอย่างนั้นหรือเธอ เรานึกว่าพวกคุณเคยเข้าไปที่องค์กรซะอีก” คำถามของหญิงสาวทำให้ทุกคนชะงักหันมอง

“ใช่แล้ว รินนี่” มอสติลบอก “พวกเขาเคยนำตัวแฮบินอสไปส่งที่องค์กร แต่ในตอนนั้นพวกเขาเดินทางผ่านสถานีรถไฟใต้ดิน ซึ่งเชื่อมต่อกับรางรถไฟในดรัมลิงตัน เซสเซ และเส้นทางใต้ดินขององค์กร...ปลายสถานีคืออาคารของคุณชาย คราวก่อนพวกเขาทำหน้าที่ส่งตัวแฮบินอส เฮอร์กินส์ หลังจากนั้นก็เดินทางกลับไปยังดรัมลิงตัน เซสเซ ทันที ทำให้พวกเขาไม่เคยรู้ว่าประตูทางเข้า...หรือตัวองค์กรอยู่ที่ไหน”

“พวกเราเคยพนันกันว่าองค์กรของคุณชายต้องซ่อนอยู่ใต้ดิน”

ชายในชุดดำทั้งสองหัวเราะคิกคักซ้ำความคตินั้น ทำเอาวิลเลียมเบิกตามองมอสติลและครีฟกินด้วยความงุนงง

“องค์กรไม่ได้อยู่ใต้ดินสินะ”

“ถ้าหากไม่ใช่ใต้ดิน ก็อาจซ่อนอยู่ในอาคารร้างหรือโรงงานสักแห่ง”

“ไม่ใช่”

ทิมเลิกคิ้ว พยายามครุ่นคิด “ถ้าอย่างนั้นองค์กรจะอยู่ที่ไหน ในโรงเรียน กลางทุ่งนา หรือว่า...”

“ฉันจะให้เธอลองเดาดูอีกครั้งเท่านั้น” มอสติลบอก

วินด์กวาดตามองทุ่งหญ้ากว้างสุดลูกหูลูกตาตลอดสองฟากถนนอย่างนึกสงสัย

“เราอยู่ในเมืองเซอเซวส” ทิมวิเคราะห์ “ทางตะวันออกเฉียงเหนือของดรัมลิงตัน เซสเซ ภูมิภาคแถบนี้เป็นที่เก่าแก่และที่ราบสูง สถานที่

ซ่อนตัวไม่มีทางอยู่ในเมืองใหญ่เพราะจะทำให้เป็นจุดสนใจ”

มอสติลล์ไม่ให้ความช่างสังเกตของเด็กหนุ่ม ทิมกล่าวต่อไป

“หากไม่ได้อยู่ใต้ดินก็ต้องซ่อนในหุบเขาสักแห่ง”

“ซ่อนในหุบเขา? คำตอบใกล้เคียง” มอสติลล์หัวเราะชอบใจ เขาปล่อยให้คำตอบเป็นปริศนาจนกระทั่งรถแล่นผ่านถนนบนภูเขาสูง อากาศเย็นลงอย่างรวดเร็ว ถนนกว้างปราศจากการสัญจร ที่นี่ช่างเงียบเหงาและวังเวง หมอกบางปกคลุมทุกพื้นที่ ไอน้ำเคลือบบนกระจกหน้าต่างรถ รินเลอเลสเลื่อนนิ้วลูบไอน้ำเย็นนั้นเบาๆ ขณะที่ครีฟกินจอดรถบนถนน แล้วบรรดาหนุ่มๆ ก็ลงจากรถ ตามองตามครีฟกิน สังเกตกำแพงหินบนภูเขาด้านหลังต้นไม้สูงสีเขียวสองต้นข้างถนน

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ฟรานซิสถามพลางกวาดตามองปารอบกายด้วยความฉงน “ทำไมเราต้องลงมายืนอยู่ตรงนี้”

ครีฟกินไม่ได้ตอบ เขาชะเง้อมองยอดไม้แล้วจึงโบกมือไปมา

วาบ!

ในตอนนั้นเองที่แสงสว่างกะพริบจากใต้เงาไม้ แลดูคล้ายแสงสะท้อนจากกระจก ลึกครู่ทุกคนก็เห็นว่ามีลำแสงสีเขียวปรากฏขึ้นเป็นแนวยาวจากยอดไม้ ผ่านกำแพงหิน พุ่งลงมาจากพื้นดินระหว่างต้นไม้สีเขียวทั้งสองต้น แสงนั้นขยายขึ้นเรื่อยๆ อาบพื้นที่เป็นกรอบสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ เผยให้เห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในลำแสงนั้นอย่างชัดเจน

“พระเจ้า” เหล่าเด็กหนุ่มมูทาทันแทบจะเป็นเสียงเดียวกันเมื่อพวกเขาเห็นกรอบแสงขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนภาพของโรงเก็บเครื่องบินขนาดมหึมาปรากฏชัดเบื้องหลังกำแพงหิน

“มันซ่อนอยู่ในภูเขา! องค์กรซ่อนอยู่ในภูเขา!”

กำแพงหินก้อนยักษ์ที่แลเห็นนั้นเป็นเพียงภาพลวงตา แท้จริงแล้วมันคือประตูบานใหญ่ที่ใช้เข้าออกองค์กร

เหล่าเด็กหนุ่มเบิกตาตะโกนร้องอย่างดีอกดีใจเมื่อเห็นโรงเก็บเครื่องบินเบื้องหน้า พวกเขารีบเข้าไปทันที แล้วประตูขนาดใหญ่ซึ่งทำจากเหล็กนับ

ร้อยตันพันด้วยสายไฟนับร้อยเส้นก็ค่อยๆ ปิดลง ถนนเบื้องหลังหายไปจากสายตา

ฟรานซิสมองโครงร่างของยานรบซึ่งกำลังถูกตรวจสอบโดยนักวิศวกรกลุ่มหนึ่งอย่างสนใจ

“ที่นี่คือองค์กร...ของเรา”

ใช่แล้ว...นี่คือองค์กรของซามัลลี เยเรเอส มันคือที่ซ่อนตัวของเขา!

“พวกเราเป็นเจ้าของภูเขาในแถบนี้ทั้งหมด” มอสติลบอก “พื้นที่ในภูเขาถูกเจาะเพื่อสร้างฐานกำบังให้พวกเรา ที่นี่เปรียบเสมือนโลกอีกใบที่มีทุกอย่างพร้อม...มีการป้องกันระดับสูง แม้แต่ระบบตรวจจับจากดาวเทียมก็ไม่สามารถค้นหาสัญญาณชีพของพวกเราในภูเขาแห่งนี้ได้”

“เหลือเชื่อ! มันน่าเหลือเชื่อมาก!”

บรรดาเด็กหนุ่มต่างมองหน้ากันเองก่อนหัวเราะ เป๊ะมือไฮไฟฟ์ส่งเสียงร้องอย่างพึงพอใจกับความยิ่งใหญ่ที่พวกเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน แต่ละคนมองเหล่าวิศวกรและทหารที่เดินสำรวจเครื่องบินสี่ลำ บางลำก็กำลังถูกซ่อม บางลำก็จอดทิ้งไว้โดยมีเหล่าทหารยื่นรายงานผลการลาดตระเวน

มอสติล ครีฟกัน และรินเลอเลสเดินมาขึ้นเรียงหน้ากระดาน แล้วชายหนุ่มในชุดลายพรางสองคนก็วิ่งเหยาะๆ ตรงมาหา พวกเขาสนทนากันด้วยภาษาที่ยากจะเข้าใจ ก่อนเดินจากไปพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น

“นานกว่าสองปีแล้วที่พวกเราไม่ได้กลับมาที่องค์กร” มอสติลว่า จบทักวักมือเรียกทุกคนให้เดินตามไปยังประตูเหล็กบานหนึ่ง ซึ่งทันทีที่เปิดออกก็ปรากฏเส้นทางทรงกระบอกแลดูคล้ายท่อยาวเชื่อมต่อกับอาคารส่วนอื่นๆ ที่ซ่อนอยู่ในภูเขา

ทางเดินเหล่านี้ตกแต่งนูนออกเป็นรูปหกเหลี่ยมในแนวตั้ง หากดูจากแผนที่สามมิติในท่อด้านขวามือ จะเห็นโครงสร้างเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างอาคารเหมือนรวงผึ้งคว่ำลงบนฐานภูเขา

“ตรงนี่คืออาคารอะไร” วินด์จัมป์ไปบนภาพสามมิติ ตรงตำแหน่งอาคารใต้ยอดภูเขา

“มันคือบ้านพักของคุณชาย พวกเธอไม่มีสิทธิ์ย่างกรายเข้าใกล้จนกว่าจะได้รับอนุญาต” มอสติลบอกอย่างรู้ทัน ก่อนเดินนำทุกคนผ่านเส้นทางในท่อไปจนถึงทางแยกซึ่งมีบันไดเลื่อนสามทิศทางเชื่อมต่อไปยังอาคารอื่นๆ

ทุกคนเดินตามมอสติลเลี้ยวไปทางขวา ก้าวเท้าอาดๆ ไปบนบันไดเลื่อนแล้วในตอนนั้นเอง กำแพงท่อโลหะรอบๆ บันไดเลื่อนก็กลายเป็นกระจกใส แสงวิ่งวับสาดเข้ามาในท่อทำให้ทุกคนต้องยกมือบังตา วินด์พยายามมองผ่านกระจกผนังท่อ แล้วก็เห็นภาพหุบเขากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

“เฮ้ย!” เหล่าเด็กหนุ่มร้องเสียงหลง มองผนังท่อกระจกด้วยความฉงน

“เราอยู่ในภูเขาไม่ใช่เหรอ ทำไมวิวภายนอกจึงเป็นหุบเขาเขียว” วินด์ถามเสียงแผ่วพลางก้มมองเบื้องล่าง แล้วก็พบว่าแสงโลหะที่เขายืนอยู่เมื่อครู่กลายเป็นกระจกใส ได้ผ่าเท้าเป็นเพียงอากาศแว้งว้างโดยพื้นหญ้าเขียวขจีอยู่ห่างจากตำแหน่งที่เขายืนอยู่ในท่อราวๆ สามร้อยเมตร

“โอ้ว! มันเกิดอะไรขึ้น” แมกซ์เผลอร้องตกใจเพราะกลัวความสูง เขารีบกระโดดกอดคอฟรานซิสหลังจากก้มมองผ่านกระจกใสได้ผ่าเท้าด้วยใบหน้าซีดเป็นไก่ต้ม “เรากำลังจะตก! เรากำลังจะตกลงไป!”

คริสกินเผลอหัวเราะคิกคัก

“ไม่มีใครตกลงไปหรอก” มอสติลว่าพลางวางมือบนราวบันได ก่อนชำเลืองตามองหน้าผาสูงชันฝั่งขวามือ เขาเห็นน้ำตกสูงไหลลงมาจากหน้าผาเลดงดงามจับตายามแสงอาทิตย์สีส้มสะท้อนระยิบระยับเป็นรุ้งกินน้ำสดสวย

“มันคือภาพลวงตา” ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ ขณะที่บรรดาเด็กหนุ่มต่างร้องเสียงหลง ตกอกตกใจกับบรรยากาศที่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

“ภาพลวงตา พระเจ้า! ทำไมไม่มีภาพลวงตาในทางเชื่อมอาคารแบบนี้” แมกซ์พูดเสียงลั่น

“อย่าลืมว่าพวกเราทำงานอยู่ในภูเขาและต้องใช้ชีวิตอยู่ในภูเขาโดยไม่มีโอกาสเห็นแสงอาทิตย์ หากไม่ได้รับอนุญาตให้บรรดาภิกษุภายนอกองค์กร...พวกเราจึงใช้เทคนิคจำลองภาพสามมิติของธรรมชาติภายนอก ทำให้อัตราความเครียดของคนในองค์กรลดลง 80 เปอร์เซ็นต์”

“มันคือผลการวิจัยสินะ” ทีมถามพลางกอดอก หัวเราะเสียงเบา

“ใช่ เพราะฉะนั้นพวกเธอก็ไม่ต้องแปลกใจไปหรอกหากเดินทางผ่านท่อเชื่อมอาคารแล้วจะเห็นว่าผนังท่อเปลี่ยนเป็นภาพจำลองเหล่านี้”

แมกซ์ฟังจบก็ยิ่งหวาดกลัวจนแทบสลบไปบนแผ่นหลังของฟรานซิส

“อา...มันเหมือนจริงซะจนผมคิดว่าเราเดินอยู่ในอากาศเว็กร้างกลางหุบเขา” วิลเลียมกล่าวพลางล้วงกระเป๋า เขามองท่อกระจกสั้นเบาๆ ด้วยแรงลมจำลอง

“แน่ละ ทางเชื่อมต่อในองค์กรและพื้นที่ในอาคารถูกปรับสภาพความดันและอุณหภูมิให้เหมือนสิ่งแวดล้อมภายนอกมากที่สุด” ครีฟกินเสริม ก่อนเดินออกไปยืนที่จุดทางแยกใหม่ มีเหล่าทหารเดินเรียงแถวผ่านพวกเขาไปพร้อมอาวุธครบมือ เหล่าเด็กหนุ่มมองด้วยความอึ้งทึ่ง

“ดูนั่นสิ”

แต่ละคนชะเง้อมองผ่านประตูอาคารเบื้องหน้า และเห็นยอดโดมสูงด้านบน แล้วก็พบว่านี่คือเครื่องจักรกับหุ่นยนต์เล็กๆ คล้ายหุ่นกระป๋องลอยไปลอยมาในอากาศ หุ่นยนต์เหล่านี้มีไว้เพื่อตรวจสอบความผิดปกติที่เกิดขึ้นภายในอาคาร

“ขอต้อนรับสู่องค์กรของเรา” มอสติลฉายมือออกพร้อมยิ้ม “วันนี้จะเป็นคนพาพวกเธอไปยังห้องพัก ให้ตามเธอไป ส่วนฉันกับครีฟกินจะไปประชุมในเวลาเที่ยงตรงมาเจอกันที่จุดทางแยกสี่เจ็ดสอง”

แต่ละคนฟังจบก็พยักหน้ารับ พวกเขาโค้งศีรษะลงเล็กน้อยเป็นเชิงขอบคุณ ก่อนจะหันมองคนตัวเล็ก

รินเลอเลศสบตาพวกเขาอย่างไม่เป็นมิตรนักแล้วรีบเดินนำผ่านเส้นทางเล็กๆ ในอาคารโดยไม่พูดไม่จา เธอหันไปทักทายยิ้มแย้มกับบรรดาทหารตัวสูงซึ่งยืนสนทนานำประตูห้องอย่างรู้จักกันดี แต่ไม่มีทีท่าใส่ใจเพื่อนใหม่เบื้องหลังเลยสักนิด ทำเอาวินด์ประหลาดใจ

เขาไม่เข้าใจเอาเสียเลยว่าริคโทเฟนชอบเธอได้ยังไง

“นี่คืออาคารที่ใช้ตรวจสอบผู้เดินทางเข้าออกองค์กร” รินเลอเลศ

หันมาบอก “มันคือด่านชั้นนอกสุด ทุกคนต้องได้รับการตรวจสอบก่อนเดินทาง ผ่านไปยังอาคารชั้นอื่นๆ ได้...ในองค์กรมีด่านตรวจชั้นนอกทั้งหมดยี่สิบจุด นั่นหมายความว่า มีทางออกจากองค์กรทั้งหมดยี่สิบเส้นทาง แต่ทางออกที่พวกคุณใช้ได้มีแค่สองเส้นทาง ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าคุณทำงานให้หน่วยงานไหน ทีมใคร และห้องพักอยู่ตำแหน่งใดในองค์กร”

เหล่าเด็กหนุ่มฟังจบก็ถูกเรียกตัวไปเก็บข้อมูลทันทีในห้องแห่งหนึ่ง ที่เต็มไปด้วยทีมงานหน่วยตรวจสอบบุคลากร

พวกเขาถูกเจาะเลือด ชั่งน้ำหนัก วัดส่วนสูง ตรวจสุขภาพเบื้องต้น และตรวจสอบดีเอ็นเอเทียบกับข้อมูลในระบบของสาธารณรัฐครีตไฮร์ เพียงครึ่งชั่วโมงเด็กหนุ่มทั้งห้าก็ได้รับการตรวจสอบว่าเป็น ‘บุคคลที่มีอยู่จริง’

รินเลอเลสมอบปากกาคนละด้ามให้หนุ่มๆ ทั้งห้าหลังจากผ่านห้องตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ปากกาทุกด้ามเป็นสีทองสลักลายมังกร มีเลขประจำตัวของแต่ละคนกำกับไว้ หญิงสาวเดินไปหาวินด์ เธอกดด้ามปากกาหนึ่งครั้ง แล้วแผ่นแก้วโปร่งใสสีเหลืองก็หล่นลงมา มันลอยค้างเติ่งกลางอากาศ ก่อนหมุนไปมาอย่างช้าๆ

เมื่อเธอใช้นิ้วลูบขอบแผ่นแก้ว แสงสีขาวก็ค่อยๆ สว่างออกมาจากขอบนั้น พลันเอกสารสีหน้าก็ปรากฏชัดขึ้นบนแผ่นแก้วสีเหลือง

“เปลี่ยนภาษาตรงนี้” รินเลอเลสหันไปบอกแมกซ์ ก่อนจุ่มนิ้วลงบนแผ่นแก้ว “นี่คือข้อมูลของพวกคุณ”

ว่าพร้อมรับภาพข้อมูลที่ปรากฏขึ้นมา

“ปากกาด้ามนี้ใช้ระบุตัวตนของคุณ การกระทำของคุณจะถูกบันทึกลงในระบบทุกวัน ทุกครั้งที่เดินทางไปไหนคุณต้องพกมันติดตัวไปด้วย” รินเลอเลสว่าพลางเลื่อนนิ้วเปิดเอกสารหน้าต่อไป ภาพกระดาดะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ก่อนกระดาดะหน้าถัดไปจะปรากฏขึ้นบนแผ่นแก้วอีกครั้ง

“หากปลดล็อกปากกาเปลี่ยนเป็นสีเขียว นั่นหมายความว่ามีความใหม่ให้เข้ามาเช็กที่ตรงนี้” เธอพูดพร้อมจิ้ม “ตรงนี่คือจุดที่ใช้หาตำแหน่งของบุคคล (เฉพาะ) ภายในทีมของคุณ...พวกคุณเรียกมันว่า GPS...และตรงนี้

วินด์ มิชกิน

สัญชาติ ครีตไซร์ **เชื้อชาติ** ครีตไซร์

อายุ 20 ปี 3 เดือน

ส่วนสูง 177 เซนติเมตร **น้ำหนัก** 65 กิโลกรัม

กรุ๊ปเลือด O **ศาสนา** คริสต์

สถานะ โสด

ประวัติ ดี (ดูต่อในหน้า 3)

สุขภาพ ดี (ดูต่อในหน้า 4)

หน้าที่ หน่วย 73 ทำงานให้เจ้าหน้าที่มอสติล เฟลโร

คือแผนที่สามมิติภายในองค์กร หากปากกาหาย แจ้งให้ห้องตรวจสอบทราบทันที”

“โอเค” วินด์บอกพลางเหยียดขี้มแฝงเลศนัย ทำเอาอีกฝ่ายแทบสะดุ้ง เขาเพิ่งจินจมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าด้วยความสนใจ

“มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าหรอก” ว่าพลางสอดปากกาลงในกระเป๋าทางเกงและเดินตามผู้นำตัวเล็ก ผ่านบันไดลิฟต์ออกสู่อาคารแห่งใหม่

บริเวณนี้มีผู้คนเดินผ่านไปมา โดยไม่ลื้มเอ่ยทักรินเลอเลสลเลยแม้แต่คนเดียว

เหล่าเด็กหนุ่มหันไปสนใจวิทยากรที่ก้าวล้ำในองค์กรด้วยความอึ้งทั้งบุคลากรแต่ละคนมีอุปกรณ์สื่อสารพกพาที่มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ คือเป็นแผ่นแก้วทรงรีรูปไข่ บริเวณขอบต่อสายเสียบหูฟัง และมีปุ่มเล็กๆ บนแผ่นกระจกเรืองแสง...ทันทีที่ใช้นิ้วสัมผัส หน้าจอภาพสามมิติสีขาวก็จะปรากฏเหนือแผ่นแก้วนั้น

“เราจะได้อุปกรณ์แบบพวกเขาด้วยหรือเปล่า” วินด์ถามพลางชี้ขึ้นไป

ยังหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งยื่นก้นหันามองอุปกรณ์สื่อสาร และสนทนาเพียงลำพัง โดยไม่ใส่ใจเหล่าเด็กหนุ่มกับรินเลอเลสที่เดินผ่านไป

“ไม่ได้หรอก มันขึ้นอยู่กับหน้าที่ที่คุณได้รับ” รินเลอเลสบอก “เราเองก็ไม่เคยได้รับของแบบนี้จากคนในองค์กร”

ว่าจบเธอก็พาทุกคนเดินไปยังเส้นทางซึ่งไม่ค่อยมีคนเดินผ่านนัก บริเวณนี้ปรากฏประตुरีเยงเป็นแถวยาวและพื้นปูด้วยพรมแดง แลดูคล้ายห้องลับในโรงแรมหรู วินด์และผองเพื่อนจึงจะได้ไม่ยากว่าห้องพักของพวกเขา คงอยู่ตรงนี้

“พวกคุณต้องรอในห้องพักจนกว่าคุณมอสติลและคุณครีฟกินมาเรียกนะคะ”

รินเลอเลสลูบแผงวงจรสีเงินหน้าห้อง แล้วประตูห้องพักก็เลื่อนเปิดออก หญิงสาวผายมือเชิญหนุ่มๆ เข้าไปข้างใน แต่ละคนส่งเสียงร้องว่าไม่หยุดมองโถงทางเข้าที่แลดูเหมือนย้ายพระราชวังทั้งหลังมาไว้ในห้องพักแห่งนี้

“พระเจ้า มันเจ๋งมาก!”

“บอกฉันที่ว่าเรายังอยู่ในคริสต์เชียร”

“อู่ว!”

แต่ละคนเดินไปมารอบห้องโถง บ้างก็ขึ้นบันไดสำรวจห้องชั้นบน ส่งเสียงตื่นเต้นตืออกดีใจไม่หยุด

ส่วนวินด์ก็ลี้มตัวลงบนเบาะโซฟาในห้องนั่งเล่น ก่อนปิดตาลงอย่างผ่องคลาย แต่แล้วสักพักก็รีบลุกขึ้น เขามองหารินเลอเลสหน้าประตูห้องพัก แต่ก็พบว่าเธอหายตัวไปเสียแล้ว เด็กหนุ่มจึงรีบวิ่งออกจากห้อง ติดตามรินเลอเลสไปทันที

“เฮ้! คุณจะไปไหน นี่กว่าจะคอยเฝ้าพวกเราเสียอีก”

“เฝ้า? เพื่ออะไร” รินเลอเลสเอียงศีรษะมองเด็กหนุ่มผมสีแคร้รอดที่เดินทอดน่องมาหา

“คุณกำลังจะไปไหน” วินด์ถามอีกครั้ง

“ทำงาน”

“คราวนี้ คุณจะบอกได้หรือยังว่า มันคืองานอะไร”

รินเลอเลสจ้องอีกฝ่ายหนึ่งๆ ดวงตาสีนิลคู่โตนั้นแลดูจริงจังเจือความประหวั่นลึกๆ “คุณไม่จำเป็นต้องรู้”

วินด์ยัมกริม

“...มีอะไรหรือเปล่า”

“คุณเป็นคนที่มีความลับเยอะนะ”

“...”

“ผมอยากรู้จริงๆ ว่าเพราะอะไรก็เข้ากับคุณชายถึงชอบคุณนัก...สิ่งที่ผมเห็นอยู่ตรงหน้าตอนนี้คือผู้หญิงที่มีแต่ความลับ หากผมเป็นरिक ก็ ผมคงไม่มองคุณเลยด้วยซ้ำ” คำพูดเสียดสีนั้นทำให้รินเลอเลสนี้พริ้มหน้าด้วยความไม่พอใจ วินด์เล็กคิ้ว น้ำเสียงแผ่วเสคนัยนั้นทำให้อีกฝ่ายประหวั่น “แต่รู้อะไรไหม...ยิ่งคุณปิดบังความจริงจากผมมากเท่าไร ผมก็ยิ่งอยากรู้มากเท่านั้น”

รินเลอเลสกระแอมเสียงเบาๆ ก่อนบ่นพึมพำ

“บางอย่างคุณก็ไม่ควรต้องรู้ เพราะหากความจริงนั้นทำให้คุณไม่สบายใจ สู้ไม่รู้เลยเสียจะดีกว่า”

“เหมือนกับอดีตของคุณนะเหรอ”

รินเลอเลสเบิกตามองวินด์พร้อมอุทานอย่างประหลาดใจ

“ผมไม่รู้หรอกว่าในอดีตของคุณเป็นอย่างไร...มอสติลบอกว่า คุณได้รับอุบัติเหตุและเสียความทรงจำไปทั้งหมด”

“...”

“ในเมื่อคุณไม่รู้ว่อดีตของตัวเองคืออะไร มันคงทำให้คุณรู้สึกสบายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน จริงไหม”

รินเลอเลสมีท่าทีกระอักกระอ่วน เธอกำมือจนสั่น พยายามไม่สนใจสิ่งที่อีกฝ่ายพูด

“เราไม่รู้ว่าคุณพูดถึงเรื่องอะไร”

วินด์กระหิ้มยิ้มพอใจเมื่อตนเองพูดแทงใจดำอีกฝ่ายได้

“หากให้ผมเดานะ...งานที่ทำให้คุณต้องเดินทางกลับมาที่องค์กร

ในคราวนี้ อาจทำให้ความทรงจำในอดีตของคุณกลับคืนมาด้วย และคุณก็ระแวง คุณไม่อยากกลับมาที่องค์กรเพราะกลัวว่าความทรงจำในอดีตจะกลับมาทำร้ายความรู้สึกของคุณ”

“นั่นไม่เกี่ยวกับงานของเราเลยสักนิด” วินเลอเลสทำหน้ามึนไม่พอใจ เธอเบื่อหน่ายการสนทนาที่พยายามกดดันให้เธอจนมุม “คุณพยายามจะพูดอะไร คุณมีชกิน”

“ผมชื่อวินด์”

วินเลอเลสกัตรีมฝีปากบาง ก่อนเดินจากไป

“เฮ้! จะรีบไปไหน ผมอยากให้คุณช่วยอะไรสักอย่าง”

อีกฝ่ายหมุนตัวกลับมามองคนที่ส่งสัยอีกครั้ง

“คุณคิดว่าเราควรช่วยคุณหรือเปล่า”

“เห็นแกริคโทเฟ่น...ผมเชื่อว่า คุณจะช่วยผม”

วินเลอเลสทอดอก หรีตามองอีกฝ่ายอย่างไม่สบอารมณ์เลยสักนิด

“มันไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยนะ ช่วยผมหน่อย” วินด์พยายามโน้มน้าว เขาฉีกยิ้มกว้าง ใบหน้าร่าเริงผุดสังเกต หญิงสาวถอนใจก่อนยอมตอบ

“เรื่องอะไรว้ามาสิ”

“เยี่ยม...โอเค...คุณเป็นควินขององค์กรแห่งนี้ ผมเชื่อว่า คุณคงเข้าออกออกในทุกอาคารได้สบาย”

วินเลอเลสอยากจะทำ แต่เธอก็ปราชัยตัวเองเอาไว้เสียก่อน

“แล้วไง”

วินด์ขี้ใจครู่หนึ่งก่อนกล่าวต่อ

“ผมอยากให้คุณพาผมไปเจอใครสักคนหน่อย ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรทั้งนั้น...แค่อยากเจอและทักทายในฐานะคนรู้จักกัน”

วินเลอเลสเลิกคิ้วประหลาดใจ เธอสงสัยหน้าจริงจังของอีกฝ่ายก่อนตัดสินใจพยักหน้ารับ

“คุณอยากเจอใคร”

“แฮปปีนอส เฮอวีนัส และคุณนายเลมเบอส์”